número 55

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

octubre - novembre - desembre · 2011 II època 6.000 exemplars

Eleccions al Congrés 2011, un nou xou del circ democràtic

Les eleccions del 20N van estar marcades pel context de crisi econòmic, i com era d'esperar la victòria popular ha estat fulminant. La configuració del nou govern popular estarà marcat per la presència de reconeguts tecnòcrates que seran els encarregats de dur a terme les polítiques econòmiques impulsades per la UE a petició de les instàncies internacionals (FMI,BM,..). Aquests seran els veritables governants del país.

Per altra banda, diversos sectors i col·lectius antiautoritaris reclamaven l'abstenció activa davant les eleccions generals. Unes eleccions on la participació en els comicis va ser de 5 punt menys que en les convocatòries passades. > 6 i 7

Mustapha: ni oblit, ni perdó

En Mustapha morí el passat 3 d'octubre vora les 0h i 15h. de la matinada. Reaccions i declaracions al respecte no es van fer esperar. En especial les realitzades pel racista Albert Pericas, regidor de PxC a Manresa, i la monja Sor Lucia Caram. Per altra banda, la investigació i l'aclariment del cas contínua obert i amb el punt de mira fixat en els Mossos d'Esquadra. > 3

10 anys d'Ateneu Columna Terra i Llibertat

L'Ateneu Columna Terra i Llibertat va dur a terme el passat dissabte 12 de novembre la celebració del seu desè aniversari. Aquest ateneu anarquista berguedà va ser fundat per tal de fer difusió de les idees i pràctiques anarquistes i al llarg de deu anys ha portat a terme una activitat continuada i for ça intensa > 16

MANRESA

Parades les obres de protecció pública de les Escodines

Manresa · FORUM i l'Ajuntament han tornat a incomplir el termini de pagament. Coseqüència d'això les obres resten parades. Per altra banda, FORUM està gestionant aquests mateixos pisos a preus alts degut al gran vòlum de despeses.> 10

Boicot al Bar Polònia d'Artés

Artés · La CNT-AIT de Manresa ha iniciat una campanya de boicot i mobilitzacions contra Joan Carles Silva, responsable del Bar Polònia d'Artés. Se l'acusa de no pagar a les treballadores, mantenir a la seva plantilla en precarietat laboral i discriminar racialment la seva clientela. > 5

BERGUEDÀ

12 d'Octubre a Berga

Berga · Una trentena de persones van gaudir d'un dotze d'octubre reivindicatiu i cultural en un dia en què no hi ha res a celebrar. Entre els actes va destacra la manifestació antifeixista que va acabar a l'església, on es feien els actes commemoratius oficials > 5

ARREU

Cop repressiu pels fets del 15J

Catalunya· A principis d'octubre, s'inicià la repressió contra els fets del Parlament. L'Audiència Nacional va ordenar una vintena de detencions. Les encausades i els grups de suport han engegat una campanya de solidaritat > 16

Editorial

... adéu Mustapha

Trenca

Manresa, octubre de 2011

La mort d'en Mustapha ens deixà astorats. Ens omplí de ràbia, d'indignació. I no només per què si l'haguessin deixat en pau aquella tarda del 31 d'agost ara seguiria amb vida. Sinó per com ha anat tot. Per totes les conxorxes del poder perquè no se sàpiga la veritat, pels xantatges, les pressions. Les mentides per deslegitimar la protesta. I tot, independentment del que passés realment.

La idea de treure un número especial del Pèsol Negre vingué just després del patètic tractament informatiu que des del mitjans oficials feren del cas, sense contrarrestar pràcticament la informació o relegant-la a troçets de declaracions de la família. Ens era igual si la informació sortia en nom del Pèsol o mitjançant una publicació única, l'únic que volíem era contrarrestar la versió oficial dels fets i pressionar perquè el cas no quedés en l'oblit com tants d'altres. Fou l'entorn pròxim del Mustapha el què ens animà a treure'l amb el mateix nom i ens legitimà a fer el número realitat.

Aquelles que ens han acusat de voler aprofitar el cas són les amigues dels silencis. Les què demanen calma i serenitat per aguantar totes les embastides del poder, les retallades. Les que demanen respecte pels Mossos d'Esquadra i no tenen respecte al mateix Mustapha, obviant que se sentia saharaui i no marroquí o desapareixent després d'haver cobert l'ansiada notícia. Les que amb l'excusa de la lluita contra la delinqüència justifiquen les més terribles aberracions. Perquè ens sobren arguments per atacar els Mossos i no volem ni necessitem agressions per oposar-nos a la seva «funció social».
El fastigós comentari del feixista Albert Pericas no ens sobtà. La premsa i bona part de la classe política condemnaren òbviament l'actitud, però aprofitaren la benentesa per desviar la qüestió principal del cas sentenciant a l'avançada que en Mustapha se suïcidà. I tot quan encara no hi ha hagut (almenys en el moment que escribim aquestes línies) una resolució judicial al respecte.

Mentre repartíem el Pèsol aquests dies, ens han informat de dues agressions dutes a terme pels Mossos contra immigrants. I tot en un suposat moment delicat per a la policia en què es qüestionava la seva feina. Una es produí unes dues setmanes després que en Mustapha es quedés en coma. El jove marroquí fou apallissat i deportat. La segona a inicis d'octubre. Per desgràcia, l'òbvia por a les represàlies o la mateixa deportació impedeixen que moltes vegades les denúncies surtin a la llum. Arriba un punt que t'és igual que la gent et cregui o no. Aquelles que volen saber, saben. De les tortures, de les pallisses, dels genocidis per defensar els interessos de les elits dels països rics. De la possibilitat que en Mustapha fos assassinat.

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c. del Balç 4 baixos esquerra. Apt. 16, 08600 Berga. www.berguedallibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c.del Balç 4 baixos dreta. Apt. 16, 08600 Berga. Tel i fax: 938216747. cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c. del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747. sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT: c. Clos 5, 1r, 08650 Sallent. Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361. sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

Manresa

Centre d'Estudis Pedro Flores
cestudispedroflores@gmail.com
centreestudispedroflores.blogspot.com

CGT: c.Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559. cgtmanresaneteja@hotmail.com

CNT-AIT/CSO VALLDAURA: c. Jorbetes 15, 08241 Manresa. cnt_ait_manresa@hotmail.com www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c. Hospital 24-26, 08241 Manresa
columnaclitoriana@hotmail.com

RÀDIO BALA 106.4 FM:
radiobala.radiobala@gmail.com
http://radiobalamanresa.wordpress.com

ZTA BANZAI: c. de la Mel 21, 08241 Manresa.

LA DISTRI: c. Escodines, 11. 08241 Manresa.

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.
Tancament d'aquesta edició: 29 de maig de 2011.
En aquest número hi ha participat: A l'agüaiat, Columna Clitoriana, equilibrista, el que te dije, Hiram Gascoigne, L'espurna, Maravillas, Na Pai, No-vinguts a Manresa, Pablo MinimAlista, Paloma Martínez, Pasqual Aguilar, Pep i tu, POP, Precària, revota y explota, Trenca, Txell Freixenet, Un, Un del Baix i V.

Fe d'errades: A l'entrevista de l'anterior número realitzada a la Kristina hi havia un pàrraf que corresponia a una altra entrevista i, per tant, s'hi pot trobar alguns trossos de resposta que no tenen res a veure amb l'entrevistada.

www.berguedallibertari.org/pesolnou

On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
pesolnegre@berguedallibertari.org

Sumari

Pàgina 3 (abusos de poder):
_Mustapha ni oblit ni perdó

Pàgina 4 (racisme):
_Racisme i xenofobia:desmentim el discurs feixista

Pàgina 5 (racisme i laboral):
_Els ultradretans Josep Anglada i Carlos Fuentes jutjats a Manresa
_La CNT Manresa inicia una campanya contra el Bar Polónia d'Artés

Pàgina 6-7 (eleccions):
_Eleccions, crisi i més del de sempre
_20N: el triomf de la tecnocràcia i de les instàncies internacionals

Pàgina 8 (cròniques, laboral i projectes):
_Un 12 d'octubre a Berga
_L'escanyapobres
_A Bona Hora: l'ecoxarxa del Bages

Pàgina 9 (abusos de poder)
_Repressió contra el fets del Parlament del 15J

Pàgina 10 (abusos de poder):
_Relato de un empadronamiento frustado
_ FORUM getiona pisos de protecció pública a preus alts degut a les despeses

Pàgines 11-14 (Dossier central):
_Agressions al territori

Pàgina 15 (banca ètica?):
_Triodos, la banca de la mala consciència capitalista

Pàgina 16 (aniversari ateneu):
_Per molts anys!
_Crònica d'un aniversari

Pàgina 17 (abusos de poder):
_ Reestructuració dels antiabalots...o lo que ens ve a sobre

Pàgina 18 (anticarcerari i antirepressiu):
_Tamara Llibertat!
_Solidaritat amb el company de Cornellà

Pàgina 19 (antipatriarcal):
_Enfocant i desenfocant

Pàgina 20-21 (autogestiona't):
_Taller de cervesa artesana
_Trencant amb els trencaments

Pàgina 22 (humor i poesia)

Pàgina 23 (ressenyes):
_De memória II.El duelo de la inocéncia
_Comer Animales

Pàgina 24 (entrevista):
_Parlem amb... Eulàlia Vega

Mustapha: ni oblit ni perdó

Manresa, octubre de 2011

En Mustapha morí el passat 3 d'octubre vora les 0h i 15h. de la matinada. Morí a l'hospital Sant Joan de Déu de Manresa després d'aferrar-se fortament a les mínimes possibilitats de sortir amb vida durant uns llargs 33 dies.

Per aquelles que no ho sàpiguen, les circumstàncies que el portaren a la mort es remunten al passat 31 d'agost quan en Mustapha hagué de sortir corrents d'una identificació policial al no tenir els papers en regla. Fou finalment detingut i segons la versió policial, traslladat al box penitenciari de l'hospital Sant Joan de Déu de Manresa per a curar-se unes petites ferides causades durant la seva reducció. I fou suposadament en el mateix box penitenciari on entrà en estat de coma. Intent de suïcidi, diuen. Sota estricta custodia policial i en el tercer pis sota terra de l'hospital. Com si paradoxalment el volguessin enterrar prematurament.

En el número anterior del *Pèsol negre* (número 54) apuntàrem els principals dubtes que sorgiren de l'entorn pròxim de la família respecte a les causes de la seva mort. Dubtes que encara avui no han trobat resposta. En resum, tots apunten al mateix: que com és possible que un detingut, emmanillat, sota custòdia policial i en un hospital es pugui intentar treure la vida sense que ningú ho vegi ni hi intervingui. Han estat aquests dubtes, els que han dut a l'entorn pròxim del Mustapha a donar a conèixer el cas mitjançant mobilitzacions. I són aquests mateixos dubtes els que els empenyen encara avui a lluitar per a què se sàpiga la veritat i es faci justícia.

Bruta llei d'estrangeria

En Mustapha, era un jove saharaui manresà nascut a Sidi Ifni que no tenia els papers en regla. I no els tenia, perquè el coi d'estat té la necessitat d'estratificar les persones en diferents categories. Com moltes altres immigrants, vingué amb la intenció de buscar un futur millor on viure emmirallat amb les falses promeses de diners fàcils i petits luxe. Però també com tantes altres es trobà amb la trista i dura realitat de l'exclusió social i la persecució derivada de la seva situació "d'indocumentat".

El cinisme de l'Europa Fortalesa, causant en bona part de l'empobriment econòmic de molts països "perifèrics" mitjançant l'expoli dels recursos naturals, el manteniment del deute extern o la incitació de guerres per a defensar obscurs interessos, arriba fins a límits insospitats en tancar les fronteres als mateixos habitants als quals ha empobrit, explotat i en certa forma, forçat a emigrar.

La mort de Mustapha evidencia la crueltat i l'estupidesa de la llei d'estrangeria no a l'Estret de Gibraltar o les Illes Canàries, sinó a tocar de casa nostra; i deixa sobre la taula un dels veritables papers de la policia que no és altre que el de perseguir la pobresa no resignada, "la que sobre o estorba".

Racisme més o menys explícit

Les declaracions fetes al Facebook pel feixista Albert Pericas no ens sobtaren gens. En aquesta mateixa publicació s'han denunciat en diverses ocasions les relacions directes de PXC amb altres partits d'extrema dreta com Democràcia Nacional, Falange Española o Fuerza Nueva. S'ha informat del passat de l'skin-head i actual cap de llista de Manresa. Les paraules d'Albert Pericas afirmant que "la mort de Mustapha és una despesa menys per a l'erari públic", mostren la veritable cara de PxC. Un partit que sota la influència de l'anomenada com a nova dreta, maquilla tots els postulats que podrien recordar als règims dictatorials feixistes amb frases populistes carregades de defensa de la democràcia. No oblidarem les seves paraules.

L'òbvia i previsible condemna dels partits polítics locals a aquestes declaracions, no amaguen però que la majoria d'aquests mateixos partits són la majoria de vegades els responsables directes del racisme institucional. Per què cap d'ells ha condemnat les redades i persecució sistemàtica de la immigració. Pràcticament cap ha demanat la fi de la llei d'extrangeria ni ha preguntat sobre els fets que acabaren amb la vida del Mustapha.

Sor Lucia Caram: sempre al costat dels poderosos

Les paraules ofensives de Sor Lucia Caram al diari Nació Digital, en el seu article "Alguns volen aprofitar la mor de Mustapha al Marrakchi", ha deixat clar novament que aquesta monja no està ni molt menys al costat dels pobres, com suposadament reivindica en tertúlies i entrevistes.

Després de ser una acèrrima defensora de l'assassí i gendre dels Tous, Lluis Corominas, i de ser una de les principals artífexs de la seva absolució, ara pressiona novament per a que un obscur cas amb una nova víctima no s'investigui. Carrega a tort i a dret contra diversos col·lectius sense ni tan sols informar-se de quin paper han jugat en la campanya de suport d'en Mustapha i reclama calma i serenitat per aguantar totes les embestides del poder en un moment on la pau social a la que ens volen sotmetre fa més olor que mai a socarrim. Com molt encertadament li contestaren en els comentaris del diari, la pau que defensa Sor Lucia és la pau de la por, de la desigualtat social. I ho sentim senyora, però sense justícia, no hi ha ni hi haurà pau.

Que arremeti contra alguns col·lectius que han donat a conèixer les seves complicitats amb el poder no ens molesta. El què si ens sembla vergonyós és que digui que es solidaritza amb la família i pràcticament justifiqui la mort d'en Mustpaha esbombant a bombo i plataret que "estava en situació il·legal i tenia antecedents per robatoris", sense ni tan sols saber en què consistien aquests antecedents; i que defensi a ultrança un cos policial que acumula desenes de denúncies per tortures. Com sempre, la monja mediàtica, al costat dels poderosos.

Invitació a la reflexió

Algunes preguntes que ens formularen amics d'en Mustapha aquests mateixos dies inviten a la reflexió. Què hauria passat si enlloc de Mustapha el detingut s'hagués anomenat Jordi i fos de classe mitja o alta? Que possiblement molta més gent hagués qüestionat la versió oficial i s'hauria mobilitzat per a saber la veritat. Què hauria passat si fos un "catalanet" el que hagués mort en una comissaria per exemple del Marroc? Que la crème de la crème de la societat catalana s'indignaria i demanaria explicacions al govern nord-africà.

Racisme i xenofòbia

Desmentim els mites del discurs feixista

el que te dije
Manresa, octubre de 2011

Coincidint amb l'augment de les migracions arreu del món, a bona part d'Europa, com a casa nostra, paral·lelament han augmentat també els discursos racistes i xenòfobs per part de la dreta (i no tant a la dreta de l'espectre polític). El discurs popular carregat de mites, boca-orella i altres formes de tergiversació de la realitat, ha calat en el discurs polític. La crisi econòmica, social i política està ameaccentuant aquest discurs, blanc fàcil per evadir la culpabilitat del Nord, respecte al Sud i tot el que vingui del Sud. Aquest discurs, però, és un gegant amb peus de fang, fàcil de tombar si esgarrapem una mica per veure què hi ha a sota de tota la xerrameca que envolta el discurs del racisme.

Fer una ullada als programes electorals del Partit Popular de Catalunya i de Plataforma per Catalunya és una evidencia de com aquest discurs racista i xenòfob ha calat fort a la classe política i és retroalimentat per la població gràcies a l'esbombament per part dels mitjans de (des)informació massiva.

El PPC resum la situació de la "immigració" de la següent manera: **"Espanya és el segon país receptor d'immigrants, només superat pels Estats Units"**. Veritat a mitges. Potser serà el segon receptor de persones migrades, però no és el segon país en taxa neta de migració, és a dir, la diferència entre el nombre de persones que entren i surten del país durant un any, per cada 1000 habitants, taxa que ens aproxima bastant més a la realitat. Espanya, a 1 de gener de 2011 té una taxa de 4 migrants per 1000 habitants, per sota de San Marino (9), Luxemburg (8), Itàlia (5) i Liechtenstein (4). Segueixen a Espanya Portugal (4) i el Regne Unit (3), per exemple ***(1)***. Cal destacar aquí, que la immigració és difícil de comptar de forma clara, perquè entenem que una persona que ha aconseguit la residència ja no és comptada com a immigrant, per tant, països com França que té una població important d'origen africà apareix amb tant sols un 1,2 migrants per 1000 habitants.

Els immigrants ens treuen la feina

Una altra reflexió que fa el Partit Popular és que **"La taxa d'atur dels estrangers és del 27% *(2)*, onze punts més que els treballadors espanyols".** La crisi ha destruït, bàsicament, llocs de treball no qualificats els quals, en bona mesura, estaven coberts per persones d'origen estranger i persones nascudes a Espanya amb un nivell educatiu més aviat baix. El fet que les classes més desafavorides presentin un índex més alt d'atur, en un context de crisi provocada (en part) per la bombolla immobiliària, la qual va crear milers de llocs de treball poc o gens qualificats a la construcció, és evident.

Per un altra banda, el primer trimestre del 2011 Espanya sumava el 21,4% d'atur. Aquest atur està entravessat per variables socials: els joves tenen una taxa d'atur del 42%, les dones un 22,1%, etcètera, i no per això criminalitzem els joves o les dones.

Els immigrants venen a cometre delictes

Des de Plataforma per Catalunya asseguren que **"...**Les onades massives d'immigració il·legal augmenten la delinqüència, l'atur i la despesa social" i que "No es pot tolerar que l'administració manegui taxes de delinqüència considerades "normals" en funció del que passa a altres països encara més degradats i que, en base a aquest criteri, es relaxi la política criminal fins a permetre la impunitat gairebé absoluta de determinats tipus de transgressions penals, com ara la petita delinqüència protagonitzada sovint per immigrants il·legals".

Si bé és cert que amb dades a les mans trobem una relació entre delinqüència i immigració, cal matissar aquesta afirmació. Estadísticament parlant, els estrangers delinqueixen més perquè fonamentalment són homes joves entre 20 i 50 anys, coincidint, sociològicament parlant, amb el col·lectiu més propens a delinquir. Per un altre cantó, les persones estrangeres es troben en una situació de risc delictiu en tant que són les persones més desfavorides socialment i és el col·lectiu en el qual la policia fa una pressió de control més forta. Finalment, cal tenir en compte dos aspectes importants: la tendència imperant a mal interpretar la detenció amb la comissió d'un delicte. No tots els detinguts finalment són condemnats. I, per acabar, els detinguts per faltes administratives com per exemple no tenir la documentació en regla, inflen les dades que volen relacionar delinqüència amb immigració ***(3)***.

A més, a Espanya ha baixat l'índex de criminalitat un 1,8% durant l'any 2010 i, actualment, se situa com a un dels països més segurs de la Unió Europea, amb 22,5 punts per sota de la mitjana. També vivim en un dels països amb més policia per habitant, tot sigui dit!

Són una despesa pública molt important i són els que més reben les ajudes

Després de la mort a mans dels Mossos d'Esquadra del Mustapha, un comentari d'un lector de www.regio7.cat resava: **"Tant sigui en coma o tancats al final tots aquests Mustaphas ens acaben costan calés"** (sic.). La idea que les persones immigrades a l'estat espanyol costen diners a les arques públiques és una de les més esteses i, alhora, falses. Les persones d'origen estranger que treballen de forma legal cotitzen a la Seguretat Social com qualsevol altra persona. Contribueixen a través d'impostos, seguretat social, etcètera, més del que l'Estat gasta en ells en, per exemple, salut o educació. Segons dades de la pròpia Secretaría de Estado de Inmigración, l'any 2005, l'Estat va tenir un superàvit de 4.784 milions d'euros gràcies a les persones immigrades.

Per si això no fos poc, també la població "sense papers", és a dir, en situació irregular, contribueix a través d'impostos indirectes (sobretot amb el pagament de l'IVA, però també amb telefonia, etc.), sense ser perceptors de pràcticament cap tipus de servei per part de l'Estat.

Per acabar, cal destacar que un dels errors en el discurs racista més recurrent és el de confondre a les persones estrangeres amb les persones sense recursos. No és que les persones que han hagut de migrar provoquin totes aquestes fal·làcies discursives, sinó que la marginació i l'exclusió social són generadores de conflictivitat social: el sistema escup persones que o bé no encaixen o bé sobren (siguin nascudes aquí o no) i són criminalitzades per això (la RMI n'és un exemple).

Per a qui pensi que les persones immigrades **"plantegen conflictes lingüístics, religiosos i culturals"** ***(4)*** només em remetré a la Història per demostrar que les societats o són canviants, o no són. Sens més.

1. Font: ÍndexMundi, http://www.indexmundi.com/map/?v=27&r=eu&l=es

2. El primer trimestre de 2011 la xifra ha pujat a 31%.
Font: Instituto Nacional de Estadística, http://www.ine.es/daco/daco42/bme/c2c1.pdf

3. Podeu llegir l'artícle "Sí, los inmigrantes delinquen más, pero..." a Canalsolidario.org, http://www.canalsolidario.org/noticia/si-los-inmigrantes-delinquen-mas-pero/10499

4. Font: Secretaria de Estado de Inmigración y Emigración: http://extranjeros.mtas.es

5. Plataforma per Catalunya

Els ultradretans Josep Anglada i Carlos Fuentes jutjats per un delicte d'incitació a l'odi racial i injúries

L'espurna
Manresa, novembre de 2011

Juan Carlos Fuentes, secretari general del partit racista Plataforma per Catalunya (PxC) ha estat condemnat a un any i mig de presó, una multa de 4.860€ i inhabilitació a càrrec públics durant el temps de condemna, pel delicte d'injúries i odi racial. Josep Anglada, però, ha resultat absolt.

Josep Anglada i Juan Carlos Fuentes van ser jutjats el dilluns 17 d'octubre a Manresa per un delicte d'incitació a l'odi racial i injúries. Els fets es remunten a l'any 2007 a la ciutat de Vic, en el marc de la campanya d'eleccions municipals. Anglada i Fuentes estan acusats d'haver creat i distribuït un pamflet on se simulava que l'havia escrit un grup magrebí. En aquest pamflet es feia al·lusió a partits polítics deixant entendre un suposat favoritisme vers el col·lectiu migrant i es criticava cínicament el paper de PxC respecte a la migració. El pamflet estava ple de tòpics xenòfobs que donaven a entendre que el col·lectiu migrant rebia més serveis socials gratuïts o que podien conduir sense els papers reglamentaris. A més, el to burlesc amb que estava escrit el pamflet ridiculitzava al col·lectiu magrebí com per exemple:"Anglada no nos dejará conducir nuestros coches con nuestro carnet de conducir marroquí, que aunque no es válido en España, bien que nos sivió para conducir camellos por los bonitos desiertos saharauis".

Anglada i Fuentes van ser jutjats per la Sala dos del Jutjat Penal de Manresa, ja que aquests són els que tenen potestat penal a la demarcació d'Osona i el que tenen les sales més grans. Envoltats de militants de Plataforma, entre els quals dos regidors de Manresa, Anglada i Fuentes van entrar somrient als jutjats.

L'acusació particular, representada per les associacions Centre Cultural Islàmic de Vic, Comunitat Musulmana de Vic, Veus Diverses i SOS Racisme, demanen fins a tres anys de presó per Anglada, la inhabilitació per a càrrecs públics i una multa. La fiscalia, per la seva part, demana 18 mesos de presó i multa. La defensa dels dos ultradretans recau a mans de José María Ruiz Puerta, un advocat que ha defensat diversos col·lectius feixistes i personatges de l'ultradreta espanyola com Pedro Varela. També va ser membre del grup nazi Circulo Español de Amigos de Europa.

El judici va ser llarg i va comptar amb una desena de testimonis. Anglada va titllar el pamflet "d'irònic" i es va contradir. Josep Anglada va dir que que no havia vist mai el pamflet en període electoral i després va dir que l'havia vist la mateixa nit de tancament electoral. Tot i així, Anglada es va desmarcar totalment de la creació i distribució del pamflet. Per altra banda, Fuentes va afirmar haver-ne fet 3.000 fotocòpies però no va admetre que fos l'editor. Segons Fuentes el pamflet li va "aparèixer a la bústia i com que el va trobar útil per al partit en va fer fotocòpies". Proves testimonials apunten que la feina d'impressió va ser carregada al compte que Plataforma per Catalunya té a una copisteria. Tot i que Josep Anglada no va reconèixer la seva implicació i negà conèixer els fets, va assegurar que ell té tota la potestat sobre el partit i per tant l'únic responsable del compte corrent de PxC.

Per altra banda, entre els tesimonis presentats per la defensa, hi havia nombrosos militants de Plataforma entre els quals el cunyat d'Anglada, cosa que ell no va mencionar en cap moment.

La CNT de Manresa inicia una campanya contra el propietari del Bar Polònia d'Artés

Precària
Manresa, novembre de 2011

El responsable del Bar Polònia d'Artés, Joan Carles Silva, està acusat de no pagar a les treballadores i de mantenir la seva plantilla en precarietat laboral. Tot i aparentar ser un negoci hostaler d'alló més "cool" i semblar que la seva empresa és modèlica, el Bar Polònia aplica una política de contractació lamentable, segons ha afirmat l'anarcosindicat CNT. Les treballadores arribaven a fer 50 hores setmanals, mentre que en els seus contractes només n'hi constàven 10. Les 40 hores que feien de més a la setmana no es remuneraven com pertocava. Això suposava que les treballadores no cotitzessin a la Seguretat Social per tot el temps realment treballat.

Boicot al Bar Polònia d'Artés

Per altra banda els descansos obligatoris que marca la llei no s'aplicaven i els àpats que feien les treballadores han estat cobrats pel propietari de bar. A més, segons indica la CNT, Joan Carles Silva discriminava racilament els seus clients, ja que pretenia que les treballadores cobressin de més a persones d'origen magrebí, clientela habitual del bar, provocant amb aquest fet una clara discriminació racista que feia que aquests clients deixessin de freqüentar el bar Polònia.

Vols col·laborar amb nosaltres?

Envians els teus textos a:

pesolnegre@berguedallibertari.org

Eleccions, crisi i més del de sempre

Maravillas
Berga, novembre de 2011

Tornen les eleccions i, un cop més, l'espai públic, així com els mitjans de comunicació, s'omplen de missatges difusos i repetitius. Aquesta vegada ens toquen les estatals, les eleccions grosses, a les quals, degut a que són les primeres eleccions nacionals des de que va esclatar la crisi, sembla que ens hi juguem quelcom d'important.
De fet, des de l'entrada en recessió al 2008, algunes coses han canviat, sense, evidentment, variar la trajectòria dels últims 30 anys: començant per l'accerelada contracció de l'anomenat Estat del Benestar, exemplificades en les ja conegudes retallades en sanitat i educació del recent govern CiU; l'elevat atur i precarietat laboral assolides pel PSOE, a través de les últimes reformes laborals que han aconseguit que arribem als 5 milions de parats i que han seguit la línia dels altres governs socialistes dels 80 i els 90; milers i milers de persones i famílies desnonades, incapaces d'afrontar les hipoteques que van demanar per poder accedir a una vivenda; i molts altres exemples dels quals aquests només en són una petita mostra.

Com deiem, tot això és més del de sempre: la davallada de les condicions de vida en democràcia porta ja unes quantes dècades, procés que ara adquireix una velocitat tal que ens és més difícil de pair que en anys anteriors. Les campanyes polítiques intenten ofertar un futur pròsper; però sigui quin sigui el resultat d'aquests comicis, la conclusió serà la mateixa, l'acatament, per un govern de tecnòcrates, de directrius europees ja consolidades. Així ha quedat palès a Grècia, Itàlia, Portugal o Irlànda, a través del canvi forçat de governs (Grècia i Itàlia) o de l'impuls dels governs prefigurats des de instàncies no populars, mitjançant procesos electorals (Portugal o Irlanda). L'Angela Merkel ha estat clara en aquest punt, expressant en diverses ocasions la necessitat d'instaurar governs tecnòcrates i afins a les polítiques econòmiques sortides del Banc Central Europeu.

El vot en blanc en cap moment posa en dubte ni la democràcia, ni el sistema electoral, ni representatiu

De tot plegat, extreiem que ens espera un futur inquietant, que tot anirà a molt pitjor. La majoria, no votarem; a les passades eleccions municipals de maig, l'abstenció va crèixer entre aquelles que estem més desfavoridades pel sistema econòmic i polític, però va pujar entre les classes acomodades. No és que ara siguem totes una colla de fatxes, és que ja n'estem cansades de tantes mentides d'esquerres i de dretes, per acabar sempre malparades i precaritzades. I és clar, les classes acomodades, com que amb aquest sistema democràtic ja els hi va bé, continuen votant els seus partits.

Tot i així, a algunes els hi costa d'empassar-se la possibilitat d'una altra victòria de la dreta i es debateixen entre què és més adient, si serveix o no abstenir-se, si els vots nuls van a parar al partit guanyador, que què passa amb els vots en blanc. Una petita aclaració, llavors. El vot nul és un vot no computable, és a dir, que no val per recomptar vots en l'assignació d'escons (no és utilitzable per cap partit per aumentar la seva representació parlamentària). El vot nul és un element de protesta comú a tots i totes aquelles que considerant-se demòcrates, han volgut mostrar el seu rebuig envers unes eleccions concretes, pel motiu que sigui.

En canvi, el vot en blanc transmet el malestar de l'elector/a cap a les candidatures i partits que es presenten als comicis, però en cap moment posa en dubte ni la democràcia, ni el sistema electoral, ni representatiu. Però el què més diferencia el vot en blanc de les altres dues opcions és que el vot en blanc sí que es computable a l'hora d'assignar escons als partits, ja que redueix la possibilitat de representació de partits minoritaris a les cambres legislatives, afavorint la omnipresència dels grans partits.

Perquè és important abstenir-se: la mentida de la democràcia

Les què ens abstenim no és només perquè no ens agradi ni cap polític ni cap partit, és que no ens agrada ni la democràcia ni les eleccions, i de raons en tenim un munt, començant per l'evidència de dècades d'injústicies democràtiques. Perquè tots els candidats i els partits obeeixen els mateixos interessos, els dels bancs, empreses i grans corporacions. Perquè la gestió conjunta de tots ha provocat que 5 milions de persones estiguin a l'atur i, en molts casos, amb famílies senceres a la pobresa; perquè retallen la sanitat, l'educació, les pensions i llibertats bàsiques de tota persona, mentre mantenen altes despeses militars. Perquè han deixat clar que la política és un negoci de corrupcions, comissionistes i intermediaris que es reparteixen altes quantitats en sous, dietes, cotxes oficials, subvencions per a viatges i d'altres privilegis¸ Perquè obeeixen únicament a unes estructures, els partits, que serveixen per perpetuar-se a si mateixos i seguir robant els diners públics; perquè són uns mentiders que oculten els seus interessos reals sota paraules com a democràcia, llibertat, justícia, drets, igualtat o estat de benestar, mentre practiquen tot el contrari.

Però hi han altres raons bàsiques. Com ja comentàvem, la democràcia ni és ni ha estat mai un sistema polític pensat per a totes. Les eleccions no són més que una de les eines que serveixen per legitimar els poders polítics, donant-li l'aparença de participatiu i col·lectiu. Res més lluny de la realitat: ficar una papereta amb unes opcions limitades, pre-establertes per persones i organitzacions alienes a l'elector/a, dins una capsa, cada 4 anys, no és decidir o participar en la decisió sobre les condicions sota les quals es desenvoluparan les nostres vides. Aquestes decisions es prendran als ents de govern polítics, econòmics i burocràtics, en base a criteris bastant llunyans de les nostres quotidianitats. Les èlits polítiques formen un grup social amb els seus propis interessos, bastant llunyans als de la majoria de la població i bastant propers als de les èlits econòmiques. Les seves decisions mai ens aportaran cap benefici. De fet, és molt probable que la millora d'objectius macroeconòmics i d'ordre polític i social perseguits per aquestes decisions siguin inversament proporcionals a la millora de la nostra situación real.

I no ens deixem enganyar per promeses o programes electorals. És important recordar que el mandat al qual estan lligats els polítics respecte a l'electorat és representatiu i no imperatiu, és a dir, que una vegada escollits, no estan obligats a seguir cap línia, programa o promesa política. Menys encara a dimitir per cap mena de pressió popular. Així doncs, el mandat representatiu és una carta blanca als polítics, només han de seguir els seus propis criteris, sempre que els seus actes no estiguin fora de les lleis; les quals, no està de més mencionar, també les creen, les treuen i les canvien ells. La relació de poder entre polítics i població que otorga el mandat representatiu és una mena de tutela, una mena d'infantilització segons la qual no tenim prou criteri per prendre decisions sobre la nostra realitat; en virtut de la qual una èlit decideix què ha de fer la població i, si aquesta no hi està d'acord, o calla i obeeix, o és reprimida, ja sigui a cops de porra o amb precarietat de tota mena.

Jo no voto perquè no vull que em governin: jo no necessito que ningú em digui el què haig de fer, menys encara obligar-me; sóc responsable de la meva vida i de les meves relacions amb la resta de la gent. Jo no voto perquè no vull participar d'aquest sistema injust ni legitimar les seves estructures, no vull ser cómplice de les seves injustícies.

No vull ser cómplice de les seves injustícies

No votarem, perquè votar és delegar la nostra voluntat cap a ells, tant si el vot va a algun partit com si és nul o en blanc; perquè no volem que s'aprofitin de nosaltres, perquè no alimentarem la màquina que ens aixafa, perquè no legitimarem l'engranatge democràtic. No votarem perquè creiem en una forma de fer diferent, ón la participació i decisió col·lectives són reals. En aquests últims mesos l'autoorganització per fer front a aquest malestar general s'ha vist refletida als carrers, a les places, als llocs de treball, etc. S'han creat un munt d'assemblees per gestionar conjuntament els aspectos que ens afecten; i estem tirant endavant amb força més èxit que la classe política. Ens adonem de què les coses així no funcionen. Ens autoorganitzarem d'igual a igual, sense delegar, lluitant contra el que ens oprimeix, dialogant entre nosaltres, construint el camí per poder ser lliures i així anar creant el món que volem cadascuna de nosaltres.

20-N: el triomf de la tecnocràcia i de les instàncies internacionals

revota y explota
Manresa, novembre de 2011

Les eleccions del passat 20-N han estat titllades per a tertulianes i portaveus polítics com les eleccions generals més importants de la democràcia, tot emparant-se per afirmar-ho que el proper president serà l'encarregat de treure'ns (o no) de la greu rescissió econòmica que està patint l'estat espanyol en un context de caiguda lliure dels mercats europeus.

Obliden a consciència que segurament aquestes eleccions han estat precisament les eleccions que menys importància decisòria tenen, per què a aquestes altures de la crisi ni tan sols el senyor Rajoy podrà decidir gaires afers.

Com a prova més fefaent, la cartera més important, la de Ministre d'Economia, recauria possiblement segons importants diaris nacionals sobre José Manuel González Páramo, membre del Comitè Executiu del Banc Central Europeu. González Páramo, ha estat entre altres, assessor del Banc Mundial i membre consultiu del BBVA. Altres noms que podrien competir per aquesta cartera serien el de l'anterior Director Gerent del Fons Monetari Internacional i actual dirigent de Bankia, Rodrigo Rato, o el de l'antic Secretari d'Estat d'Economia de l'últim govern d'Aznar i membre del Consell Assessor d'Endesa el senyor Luis de Guindos. Tal i com es pot comprovar, tots vinculats directament no només a instàncies internacionals sinó també a importants empreses espanyoles.

El possible avenir

El cop d'estat econòmic que s'endugué a Papandreu de Grècia i el govern de concentració impulsat per a Itàlia marquen el possible camí que seguirà l'estat espanyol. A aquestes altures pocs especialistes recorden que les eleccions espanyoles s'avançaren no per culpa de les crítiques de la societat cap al govern Zapatero, sinó com a via de fuga per a tranquil·litzar els mercats. Amb tot, és possible imaginar el futur escenari que ens espera per als propers anys. Després de la configuració del nou govern del Partit Popular, vindran les primeres declaracions afirmant que s'han trobat les arques de l'estat molt més buides del què s'imaginaven, degut a la mala gestió del govern anterior. Incrementaran doncs el nombre de retallades en aspectes crucials com l'educació i la salut, aplicaran novestisorades de drets laborals per "afavorir la contractació" i "sanejaran" novament la banca fusionada. Totes aquestes polítiques es justificaran amb l'objectiu d'impedir el rescat europeu i salvaguardar la sobirania nacional, ocultant premeditadament que ja s'estan seguint al peu de la lletra els postulats dels Plans d'Ajustament Estructural que tan mal han fet a les economies de les classes populars dels països empobrits. Les retallades implicaran un augment de la contestació social, amb la participació (ara si) dels sindicats majoritaris, que pretendran erosionar el govern del Partit Popular. Una contestació social que serà contestada amb mesures repressives més contundents.

La hipòtesi principal que nosaltres plantegem és que malgrat totes les mesures impulsades pel PP en consonància amb els dictàmens internacionals l'estat espanyol "haurà de ser rescatat" per Europa". Les declaracions fetes públiques per Rodriguez Zapatero dies abans de ser rellevat en les què demanava ajuda al Banc Central Europeu per fer front a la crisi del deute i les portades de diaris internacionals afirmant que el govern de Rajoy provoca incertesa en els mercats per la indefinició de les seves futures polítiques no fan més que corroborà aquesta versió.

Un rescat que es justificarà pel suposat deute públic, però que en realitat s'imposarà per a salvar un deute privat molt superior.

Queda per veure què suposarà aquest rescat europeu: si s'aplicarà mitjançant la majoria absoluta obtinguda pel PP o si implicarà una intervenció més directa imposant un govern de concentració, aposta indubtablement preferida pels mercats.

I llavors què...

Seguir apostant i recolzant el sistema democràtic esdevé un absurd ara més que mai. Per què mai com fins ara l'economia i les decisions de l'estat espanyol havien estat tan subjectes als interessos del mercat i per tan, indiferents als interessos d'una població cada cop més empobrida. Per això i pel descontentament general l'índex d'abstenció pujaren novament durant aquestes eleccions.

Esperar que tot s'arregli no ens sembla una decisió coherent ni possible. Per què a hores d'ara ja ben poques posen en dubte que ens trobem davant la crisi més important a la què ha hagut de fer front el sistema capitalista. Fins i tot alguns economistes com el reputat Santiago Becerra apunten que estem davant d'una crisi sistèmica, i que el què estem patint ara no és res més que els primers espasmes de la davallada del sistema capitalista. Esperar una reestructuració del capitalisme només suposaria postergar la crisi sistèmica i per tan una aposta per una mort més lenta.

Ens podríem plantejar doncs la crisi econòmica com una nova oportunitat. Una oportunitat per explorar des de ja possibles alternatives viables al capitalisme per què el nou sistema que es generi no es basi en l'explotació, en la delegació, en l'autoritat. Experimentar no només amb la protesta i l'acció directa (aspectes essencials d'auto-defensa per a no ser trepitjats una vegada i una altra), sinó també amb el suport mutu i la pràctica auto-gestionària real, que és una de les aportacions més importants que l'anarquisme ha fet a la història de la humanitat.

No vull participar d'aquesta farsa

Les què no creiem en aquesta democràcia ens podem trobar que contra la nostra voluntat siguem cridades a formar part d'una taula electoral durant algunes eleccions ja siguin municipals, nacionals o estatals. No presentar-nos aquell dia a la taula, està tipificat segons la llei 143 del Régim Electoral General amb una pena de presó de 3 mesos a 1 any o multa de 6 a 24 mesos.

Tot i que la proposta de no presentar-se i esperar a comparèixer davant el jutge pot resultar molt coherent, també és molt possible que resulti molt cara. Per tan, en aquest espai volem donar a conèixer algunes escletxes que pot oferir-nos la llei per evitar haver de participar del joc de la democràcia i no entrar en una contradicció que no sempre és fàcil de portar.

- A mòde preventiu, no està de menys presentar una carta a la Junta Electoral de la nostra ciutat, exposant degudament i "amb bones paraules" que no volem participar de la farsa democràtica. Tenim la certesa de què en els poblets petits és molt més fàcil que funcioni aquesta possibilitat.

- No recollir ni acceptar les cartes certificades que vinguin els dies previs a les eleccions de la Junta Electoral Provincial ni tampoc aquelles que siguin entregades per agents municipals.

- Demanar amb la major antel·lació possible el vot per correu.

- Aprofitar per realitzar aquell viatge que tan havies desitjat per aquelles dates i justificar la teva absència amb el bitllet d'avió.

- Posar-se malalt el dia en qüestió, tenint en compte que no s'accepta qualsevol malaltia. Aquelles que tenen a veure amb diàrrees poden resultar prou convincents.

Esperem que aquests quatre consells serveixin per alguna cosa i animem a tothom a fer anar la imaginació per a trobar formes d'evitar participar del circ electoral.

Un 12 d'octubre a Berga

POP

Baix Berguedà, octubre de 2011

El 12 d'octubre, a Berga, es realitzà una Jornada Antifeixista per tal de mostrar el rebuig al dia de la Hispanitat, o de la Raça, i per tot el que representa.
Estava convocada una manifestació a la plaça Sant Joan, que recorregué el camí fins a l'església on es feia la missa commemorativa a dita data i a la sempre dubtosa Guàrdia Civil. Aquesta jornada va ser organitzada per Acció Antifeixista, un grup de gent inquieta, unides per una mateixa lluita. La lluita contra el feixisme en qualsevol de les seves formes.

La manifestació va transcórrer entre banderes i pancarta, sense cap incidència, i en arribar a l'església aparegueren 4 policies locals i 2 mossos d'esquadra. Es va molestar tan com es va poder des de la porta de l'entrada amb els crits i lemes elaborats per l'ocasió, tal com són «Hispanitat és genocidi» o «12 d'octubre, res a celebrar», entre d'altres.

Després d'una estona sota la calor, i amb deu minuts de retard, acabà la missa i començaren a sortir els feligresos i demés autoritats. Sortiren l'alcalde, la cap de la policia local, un alt càrrec del mossos d'esquadra, etc. Gran part de tota la plana major de Berga. L'espant va arribar quan van sortir els Guàrdies Civils, amb uniforme, tricorni i pistola a la cartutxera. A més va sortir un home vestit de generalisimo, amb l'uniforme militar (o civil, no sabria diferenciar-ho), la gorra, la banda i les medalles.

Entre crits i càntics, vam recordar una època que encara no és prou llunyana, ni en el temps, ni prou llunyana en el pensament dominant.

Per acabar-ho d'adobar, es va acostar un Guàrdia Civil, ens va gravar a totots i totes amb el seu mòbil super car mentre ens deia amb un to poc neutre: «estais muy guapos».

La jornada no va pas acabar aquí. Es continuà fent un pica pica i passi de documental al Casal Panxo, un dinar popular a la plaça de davant la Ginesta, que per 6 euros t'omplies la panxa amb una paella, pa i vi, i una amena tarda musical on tots van poder tocar algun instrument i cantar cançons.

En resum: Una trentena de persones van gaudir d'un dotze d'octubre reivindicatiu i cultural en un dia en què no hi ha res a celebrar.

L'escanyapobres

Pep i tu

Berga, octubre de 2011

L'escanyapobres és una novel·la escrita per Narcís Oller a finals del segle xix. L'avarícia i els diners prenen forma humana. Aquest retrat no és tant allunyat de la nostra realitat. Tot i que allà sigui una societat on el capitalisme i la industrialització comenci a estendre's i ara estiguem en plena crisi del capitalisme de consum, el retrat humà dels diners, segueix sent vàlid. Us ho asseguro.

A l'assessoria que fem des de la CGT de Berga hi passen força persones acomiadades per tal que repassem els papers a veure si els ho han fet bé o no. Habitualment no els han fet bé. Està mal contat, o estaven contractats per una categoria més baixa de la feina que exercien i per unes hores que no es corresponien amb la seva jornada real. Sovint en realitat no són molts diners. En alguns casos reclamem i paguen per evitar problemes i en altres es tanquen en banda i la persona decideix si afronta un conflicte o no, amb el nostre suport és clar. Per pocs quartos, de vegades el motiu per obrir o no conflicte és més moral que econòmic. La gent se sent utilitzada i maltractada. Vull dir la gent que s'atreveix a venir a l'assessoria d'un anarcosindicat que portem una gent sobradament marcada com a folloneros a Berga, on totes ens coneixem. Dic això, perquè la majoria de treballadors, obedients i submisos accepten l'explotació, els acomiadaments mal pagats, etc., sense ni badar boca.

Entenc la gent, i comparteixo que actuïn per motius morals —sense menystenir els diners, és clar—, no és res nou en l'anarcosindicalisme de la península. La lluita de classes s'ha entès en clau moral al llarg del segle xx i penso que en gran mesura segueix sent així. I és que és immoral que la gent visqui del treball de l'altre.

La desprotecció de les treballadores davant d'aquests petits però continuats abusos és total. I avui, després de quedar-me parat de com d'avars i orgullosos són aquests petits empresaris he volgut reflexionar sobre aquests petits escanyapobres. Aquests escanyapobres que són gran part d'aquesta petita i mitjana empresa que amb tant d'orgull reivindica la classe benestant i benpensant d'aquesta merda de país (representats políticament per tots o per qualsevol partit polític català). Fàstic, sí senyora, feu fàstic.

Però de moment no tirem la tovallola. Escanyapobres, prepareu-vos. Salut i anarquia!

Variació d'un article publicat al *Catalunya* número 132, octubre de 2011

A bona hora: l'Ecoxarxa del Bages

equilibrista

Manresa, octubre de 2011

Des del maig del 2011 ha començat a funcionar l'Ecoxarxa del Bages, que és una comunitat d'intercanvi de béns i serveis formada per gent del Bages i rodalies.

A més dels intercanvis, a l'ecoxarxa també s'utilitza la moneda social anomenada hora = h. És una moneda social pròpia i s'utilitza com instrument de mesura del valor dels intercanvis: valora treball i recursos. A diferència de l'Euro, no fomenta l'acumulació ni l'especulació perquè no genera interessos.

El valor de l'h és el valor d'una hora de treball. Aquest fet fa que la moneda tingui un valor constant i inalterable i fa visibles les diferències entre sectors. De totes maneres, cadascú pot valorar lliurement el preu de les seves ofertes, de la mateixa manera que pot decidir lliurement què compra i què no.

L'hora és una moneda virtual, els intercanvis amb aquesta moneda social es gestionen des d'una pàgina web ; el CES (Community exchange system): http://www.ces.org.za. Cada membre de l'ecoxarxa té un compte en aquesta pàgina on hi pot consultar el saldo d'h i on hi té anotats tots els intercanvis anteriors. Els comptes són transparents de manera que tothom pot saber quin saldo té cadascú. I també és des d'aquesta pàgina web que es poden consultar les ofertes o demandes de tots els membres de l'ecoxarxa.

L'Ecoxarxa s'organitza de manera assembleària, es troben quinzenalment totes les membres que vulguin i gent interressada en el projecte encara que no en formi part. Afirmen que l'assamblea és el màxim òrgan de decisió de qualsevol assumpte que els afecti i que fins ara totes les decisions s'han pres amb el consens de totes les participants a l'assamblea.

Des de l'Ecoxarxa es remarca la utilitat d'aquesta comunitat d'intercanvi afirmant que ens pot servir per evitar l'especulació amb el diner, protegirnos contra la corrupció, lluitar contra la globalització neoliberal, promoure la sobirania i l'autosuficiència local i afavorir el decreixement en el consum i en la contaminació.

Paraules textuals de l'Ecoxarxa: "Creiem necessari posar en pràctica alternatives que ens permetin recuperar capacitat de decisió sobre la nostra economia i alhora ens ajudin a deixar de ser submisos a uns poders que no volem continuar reconeixent. Creiem que per cada € que utilitzem estem reproduint i reforçant totes aquestes injustícies. Pensem que l'actual sistema econòmic està ja tant lluny del que hauria de ser per a satisfer els nostres anhels de justícia que es fa impossible redreçar-lo. Principalment perquè les persones que més podrien fer per a reformar-lo, són les més interessades en mantenir totes aquestes injustícies. Aquest desig de recuperar la sobirania econòmica i que el diner serveixi únicament com un mitjà d'intercanvi, és el que ens porta a formar part de l'Ecoxarxa."

Així doncs es pot reconèixer l'exercici d'aquesta comunitat d'intercanvi com a pràctica d'autogestió molt vàlida i necessària. Tot i que, mentre escrivia aquestes línies em sorgia algun interrogant: fins a quin punt aquestes pràctiques poden anar acompanyades d'una lluita que pretengui canviar d'arrel el sistema econòmic o només serveixen de pedaç pel benefici d'unes quantes persones que volen crear unes relacions econòmiques més justes? Per elles construir alternatives és la manera més vàlida i la lluita més efectiva per canviar d'arrel el sistema econòmic. I alguna altra pregunta: la creació d'aquestes comunitats d'intercanvi organitzades, acabarà o farà trontollar les nostres pròpies xarxes quotidianes d'intercanvi, espontànies i desinteressades? Parlant amb algunes persones que participen activament de l'ecoxarxa, m'han afirmat que de cap manera debilita les seves xarxes quotidianes i desinteressades d'intercanvi, sinó que fins i tot les reforça. I que aquest és un tema que s'ha parlat i debatut a algunes assemblees, sempre tenint clar que en cap cas es pretén fomentar la desaparició del suport mutu i la solidaritat que ja es dóna entre companys i amistats més properes pel benefici propi de cap persona que formi part de la xarxa.

Així que, endavant amb el projecte de l'Ecoxarxa!

Més informació de l'Ecoxarxa del Bages: http://abonahora.wordpress.com.

a bona hora
ecoxarxa del bages

Repressió contra el fets del Parlament del 15 de juny

Un

Manresa, octubre de 2011

El dilluns 3 d'octubre, va ser la data fixada com a l'inici de la campanya repressiva pels fets ocorreguts el 15 de juny que va ser el de bloquejar l'entrada dels polítics al Parlament. El 15 de juny va ser el dia en que s'aprovaven els nous pressupostos i les retallades en educació, sanitat... Per refrescar la memòria, el 15 de juny era la data en que s'aprovaven els pressupostos i les noves retallades, a primera hora del matí el Parlament estava rodejat d'indignats i simpatitzants o solidaris amb aquests (hi havien 2000-3000 persones). A mesura que la classe política arribava a les proximitats del Parlament van veure com les masses els impedia entrar tranquil.lament amb el seu cotxe. Així van haver de fer l'última part del recorregut a peu o dins de les furgones dels antidisturbis; la gent que estava al carrer a part de blocar-los el pas, els van increpar, marcar amb esprai i fins i tot algun polític es va emportar alguna "colleja".

Aquests fets van donat molt de que parlar, la classe política i els mass-merda van qualificar els fets d'intolerables, d'atemptat contra la democràcia i les llibertats, d'actes violents inacceptables (només ells tenen el monopoli de la violència). El Felip Puig i l'Artur Mas ja van avisar i amenaçar que aquests fets no es quedarien així, sense càstig pels responsables.

A mitjans de setembre els mass-merda ja van començar a reprendre la notícia sota l'amenaça de que les agitadores ja estaven super identificades i que tenien unes proves de la ostia; les farien comparèixer i respondre davant de la justícia, en aquell moment ja amenaçaven amb que tenien una llista amb 22 persones identificades. Això ho va dir tant el cap dels mossos com el deshonorable Felip Puig.

El dilluns 3 d'octubre es el dia que comença la repressió contra els fets del Parlament; els mossos d'esquadra piquen a la porta de 3 companyes. Els notifiquen que estan denunciades per aquests fets, no tenen prou amb la notificació verbal o donada a ma en aquell moment que les emmanillen i les porten a la Comissaria per donals-hi la notificació allà; també van aprofitar aquesta situació d'indefensió a comissaria per a que algunes de les imputades els fessin una sessió de fotos amb la típica indumentària de mani ja que el jutge de l'Audiència Nacional Eloy Velasco veia que les proves presentades pels mossos eren poc concloents, els van fer fotos amb ulleres de sol, gorres,...

És interessant destacar que en aquest procés els mossos i interior ha jugat molt bé al joc de crear l'alarma social, la por i desgast per debilitar el moviment. Un cop van començar les detencions, també va sortir el conseller d'interior dient que tenien una altra llista de 20 persones més, aquestes però, no estaven identificades però donava a entendre que de les 22 encausades pel moemnt es podia arribar a 40 i pico.

Dimarts i dimecres van continuar amb més detencions a diferents barris de Barcelona i a altres ciutats.

Però encara no s'havia acabat el show aquí, el dijous sis persones van presentar-se a la ciutat de la justícia perquè allà se'ls donés la notificació i d'aquesta forma s'estalviaven el pas per la comissaria; doncs estant aquestes persones amb advocats i companyes solidàries a la cafeteria de la ciutat de la justícia van veure com en un tres i no res 40 antidisturbis les rodejaven a la cafeteria, primer les retenien, i a les implicades en el cas se les emportaven cap a comissaria. Aquesta acció dels mossos ha aixecat moltíssimes crítiques de jutges i advocats pel procediment amb el que van actuar (xuleria i força).

Aquest mateix dia es va convocar una manifestació per la tarda a Plaça Catalunya en suport de les encausades. Després d'arribar a Arc de Triomf, la mani multitudinària es va partir en tres blocs, uns marxaven cap a l'Hospital de mar (sanitat), un altre cap a a la UB (educació) i l'altre al c/ Almagro de nou barris (habitatge) per ocupar un edifici que serveixi de casa a les famílies desnonades.

L'11 d'octubre van passar les primeres persones per l'Audiència Nazional, totes s'han negat a respondre les preguntes del fiscal i també a les de l'acusació particular de Manos Limpias (sindicat d'extrema dreta). Les proves aportades pels mossos no son tant fermes com deien, hi ha una carència de proves respecte els fets que es van donar ja que que les "proves" quasi o en la majoria de casos l'únic que demostres és que aquell dia elles estaven juntament amb les altres 2000 manifestants blocant l'accés dels polítics al Parlament.

Comunicat el 15 de juny

El pasado 15 de Junio, varios miles de personas convocadas por el Movimiento 15M rodearon el Parlament de Catalunya para protestar contra los recortes sociales que se aprobarían esa misma mañana. El bloqueo supuso que decenas de diputados tuviesen que entrar en helicóptero o en furgonetas.

Finalmente, se aprobaron por mayoría simple los primeros presupuestos restrictivos de la historia de la Generalitat, con los que la Sanidad y Educación públicas quedarán sensiblemente afectadas.

En la primera semana de octubre, los Mossos de Esquadra, bajo la responsabilidad del juez de la Audiencia Nacional Eloy Velasco, detienen a 20 personas acusadas del bloqueo al Parlament. Tras tomarles huellas y fotografías, se les cita para prestarles declaración en Madrid.

Es en el Parlament donde se decide la Catástrofe Permanente.

-Por las acusadas del bloqueo al Parlament

Que el proceso judicial por el bloqueo al Parlament se gestione desde la Audiencia Nacional solo nos demuestra lo que temíamos: que la clase poderosa hará todo lo posible para mantener su trono, su posición, su elitismo.

Manos Limpias (un sindicato abiertamente de ultraderecha), el Parlament (escaños de todos los colores) y la Generalitat (CIU) están trabajando codo a codo en la misma denuncia, con los mismos intereses: que el delito contra las altas instituciones de la Nación Española pese sobre las cabezas de quienes un día señalaron a los responsables de la desigualdad social.

Cuando los políticos perciben que la gente de la calle sabe donde ir para luchar contra sus miserias, al Parlament, se empiezan a poner nerviosos, y ya no entienden de ideologías, de apariencias o de un mínimo de integridad, si es que algún día la tuvieron. La urna de cristal en la que viven se agrietó justo en el momento en que miles de personas les dijeron a la cara lo que pensaban de ellos. Y son capaces de aliarse con cualquiera (incluso con la España más rancia) recurriendo al lenguaje de la condena, el único que entienden cuando las cosas se ponen feas. Pero ese Imperio de la Ley que les protege, edificado para sus privilegios y usado siempre contra los demás, debe ser desmontado por la dignidad de nuestros deseos de transformación social, por nuestra legitimidad como actores del cambio.

Existe una denuncia en la Audiencia Nacional -interpuesta por Manos Limpias- que no solo nos ataca a nosotros, encausados por el bloqueo al Parlament, sino a todas las indignadas. Pegar carteles contra los bancos, apoyar a familias deshauciadas, ocupar espacios públicos, enfrentarse a los empresarios, manifestarse sin permiso alguno son acciones que no les hacen plantearse nada, únicamente que requieren mano dura.

Las cosas están bastante claras: el Capitalismo es un sistema basado en la explotación del otro; ya sean los países tercermundistas, ya sean los millones de personas que dependen de un salario para vivir. Durante una época lo del Estado del Bienestar ha ido funcionando (gracias a las vidas serviles de otras muchas)... pero nos sorprendió la famosa crisis, provocada por la barbarie y la codicia de unos cuantos que no se contentaban con lo que tenían.

Esos que aún mantienen sus coches oficiales mientras la población se amontona en trenes cada día más caros, las que cuentan con sueldos astronómicos mientras los desempleados engrosan las colas del Inem arañando cualquier subsidio en peligro de extinción; curiosamente son los mismos que se operan con una atención exclusiva y de lujo mientras la gran mayoría se está preguntando cómo se las arreglarán cuando la sanidad sea privada, las que cuentan con un patrimonio considerable mientras hay cientos de familias quedándose sin hogar. ¿Cómo tienen la desvergüenza de rasgarse las vestiduras ante una población que quiere impedir la aprobación de los recortes sociales? ¿Cómo son capaces de seguir prometiendo falsas lisonjas a una sociedad que les detesta?

Este proceso es un caso político, fabricado desde los despachos, las comisarías y los medios de comunicación, cuya información siempre está a las órdenes del espectáculo más reaccionario. Quieren dar un toque de atención (de tres a cinco años de cárcel) a un movimiento que cuestiona sus privilegios, que va fortaleciéndose con cada nueva injusticia, que la sensatez de sus palabras y acciones hará tambalear los cimientos de este sistema económico y social.

La clase política, representante del poder económico, ya es consciente de que a la gente le va quedando menos cosas que perder (principalmente porque ellos nos las han quitado), y que no hay nada más peligroso para el statu quo que una población que empieza a hartarse de tanto engaño.

Así las cosas, nosotras nos sentimos tranquilas, porque las desposeídas ya estábamos unidas por unos lazos muy firmes como para que ahora también los estreche la represión.

Porque hemos decidido seguir adelante en nuestras luchas, que no quepa duda. Interviniendo en las redadas racistas, transgrediendo los roles de género, sin dejarnos pisar en nuestros trabajos, atacando el sexismo así como cualquier relación de poder en nuestras vidas, que no son pocas.

¿Quién osará deslegitimar la potencia de los represaliados por la huelga general que se organizan con los solidarios en los deshaucios, que a su vez se juntan con las acusadas del 1º de mayo, y estas se asocian con los procesados por el Parlament y todos, al fin, están acompañados por una calle indignada que lucha por fraguar un destino de plena libertad?

Su fuerza es tan grande como lo sea la fuerza del dinero

Nuestra fuerza es tan grande como lo sea la de nuestra dignidad

No nos representan y nunca lo harán

Bloqueemos una y mil veces los Parlamentos.

Relato de un empadronamiento frustrado

No-vinguts a Manresa
Manresa, octubre de 2011

Una mañana de septiembre. Nuevo curso. Vida nueva en otra parte. Como muchas veces uno de los lugares de obligada visita al cambiar de vida es la oficina del padrón. No porque uno quiera. Hay que buscar curro, por tanto apuntarse a la OTG. Hay que apuntarse a un CAP, por temas de tener el médico más cerca de casa… No es plato de gusto tenerle que decir a la Administración dónde vivo, pero... el caso es que tocaba.

En Manresa está en la OAC, situada en el Ajuntament. Entramos mi compañera y yo, esperamos turno, nos toca. Presentamos el contrato de un piso en alquiler. Está a nuestro nombre, firmado por el propietario y por nosotros. Entregamos DNIs correspondientes, y… problema: Hay una persona empadronada en la vivienda. Nos encojemos de hombros. Vale ¿y qué? No tenemos por qué saber quién era.

Pero, el tipo en cuestión, por lo visto se veía impedido por una normativa a darnos de alta en el registro. La susodicha normativa, todo hay que decirlo, al menos nos la puso de excusa veinte veces en toda la conversación-transacción, pero en ningún momento nos la mostró. De hecho dijo desconocer el nombre de la misma. Surrealista.

Total, que nos vamos calentando… ¿cómo es posible que si traigo un contrato válido y sellado por la cámara de la propiedad no me valga para nada? Pues porque por lo visto existe un contrato válido previo que no es invalidado por el nuevo contrato. Según sus normativas un propietario podría alquilar un mismo piso 10 veces, si quiere, con contratos válidos. Los inquilinos no pueden demostrar que viven allí. Según íbamos hablando con funcionarios, nos decían que esto era para evitar los pisos patera… pero luego nos decían que a lo mejor era más fácil que la inquilina anterior nos autorizase a empadronarnos. La cosa se volvía más bizarra.

Como soluciones se nos proponía llamar a la policía para que comprobaran que vivíamos allí. Ya le dije al funcionario que le invitaba a mi casa a que la viera si quería, pero llamar a la policía… A lo mejor se comían nuestros donuts. Otra opción sería ir detrás del propietario, que por cierto llevaba días "missing", (y que podría perfectamente estar en el Caribe con nuestra pasta) y pedirle un escrito diciendo que el piso estaba vacío cuando nos lo alquiló, más una fotocopia de su DNI. Vaya, que solo nos faltaba también tener que pedirle la nómina a un tipo que no conocemos de nada.

Llegado un momento dado mi compañera intentó razonar: "en realidad usted sabe que nosotros vivimos ahí" (el funcionario asiente) "nosotros también lo sabemos" (el funcionario asiente) "entonces usted sabe que esto que nos pide es una gilipollez" pues, sí, lo sabía. Es decir, no es que esa persona no supiera razonar, sino que, a pesar de disponer de todas sus capacidades mentales, no estaba ahí para aplicarlas. Dado que les han coartado toda posibilidad de iniciativa ¿para qué contratar personas y no máquinas expendedoras de certificados? Todo llegará...

Cuando bajó la secretaria del departamento de estadísticas –no nos íbamos a ir de ahí sin un enérgico "¡quiero ver a su superior!"- (aunque yo creía que esta gente siempre estaba tomando café) nos ignoró completamente. Ante nuestras detalladas explicaciones, repetía, con una enorme sonrisa, que las cosas son así, que las normativas así están hechas y que "molt bé" (molt bé què??), como esperando a que nos fuéramos y le permitiéramos volver a su café de las 12h.

Para colmo el funcionario a última hora nos dice: "esto pasa cada día, gente con contrato que no se puede empadronar." Lo decía con el tonillo "no os sintáis especiales, sois solo uno más en el montón de quejas". Lo que vendría a equivaler a que saben que todo es una gran patraña y que no piensan hacer nada ya que les da igual.

En resumen, una mañana perdida por los entresijos de las administraciones públicas. Tal y como están las cosas con los recortes no nos extrañemos que alguno de ellos le toquen a los funcionarios. Creo que medio país aplaudirá. Es curioso esto del Estado, actúan como si fuera necesario, y cuando tragamos, nos vemos a merced de terceras personas a las que les importas un rábano. Pedir sentido común a los burócratas es como pedirle peras al olmo.

FORUM gestiona pisos de protecció pública a preus alts degut a les despeses

L'espurna
Manresa, octubre de 2011

L'empresa municipal d'habitatge de l'Ajuntament de Manresa està oferint pisos de lloguer de protecció oficial a preus alts. Si bé és veritat que el preu del metre quadrat taxat per la Generalitat és més econòmic que el parquet privat, sumant els costos d'escala i altres despeses es pot arribar a pagar fins 430 euros per un pis de 65m2, de dues petites habitacions. Aquest fet recau a que el percentatge de les despeses és molt alt i s'inclouen costos com el gas i l'aigua. La llum, però, queda a banda de l'import mensual.

Actualment el preu del metre quadrat d'habitatge de lloguer protegit està taxat segons la zona on se situï, però la Generalitat marca un import màxim per a cada zona. En relació al barri de les Escodines el preu del metre quadrat de lloguer de protecció és de 4,5€ mensuals aproximadament. Segons informacions de l'agost d'enguany del portal immobiliari Fotocasa.es, el preu del metre quadrat d'habitatge de lloguer del mercat privat és de 7€ mesuals. Tot i així, degut a la baixada del sector immobiliari actualment podem trobar a Manresa-ciutat pisos d'obra nova de 58m2 per 350 euros mensuals. A més, comparant el preu dels pisos de protecció pública amb altres del mercat privat, trobem que, tot i no ser d'obra nova, hi ha pisos totalment reformats que s'aproximen als 100 m2 per la mateixa quantia que els oferts per FORUM.

L'alt grau de despeses comunitàries ronden al 28% de l'import total

L'encariment d'aquests pisos públics es deu a l'alt grau de despeses comunitàries que ronden el 28% de l'import total. Aquestes despeses es componen del consum fix d'aigua i gas, inclouen l'impost de deixalles, manteniment de l'ascensor o manteniment de neteja d'escala. A més a més, qui porta el manteniment de neteja de l'escala dels nous pisos de protecció oficial de les Escodines és AMPANS. Aquest fet, fa pensar que el servei resultaria més econòmic, ja que hi podria haver una discriminació salarial en relació a la discapacitat que tenen les persones contractades pel manteniment.

Es paren les obres mentre no hi ha llogaters

En total són uns 83 pisos de protecció oficial que hi haurà a les Escodines un cop finalitzades les obres. Unes obres que actualment estan parades, malgrat que el govern municipal no ho admeti. L'empresa Dragados ha abandonat les obres d'urbanització de les Escodines, retirant la maquinària més pesada (com la famosa grua groga que quasi ja formava part del paisatge de la passarel·la) i treballadores subcontractades. Ja és el segon cop en 7 mesos que l'empresa para les obres per incompliment en les terminis de pagament pactats amb l'empresa municipal FORUM. Concretament va ser pel deute de dos milions d'euros que FORUM havia d'abonar l'empresa constructora. Després de l'impagament, el sector financer alertava que l'aval l'havia de fer l'Ajuntament i no l'empresa municipal, i l'Ajuntament hi accedí. L'actuació de les Escodines suma un total de 20 milions d'euros, 16 dels quals és pressupost de Dragados. El pagament de les obres es va fent en funció de les fases executades. El desolador panorama a mig urbanitzar de les Escodines delata la política municipal "d'estirar més el braç que la màniga" i no ha d'estranyar, doncs, que hi ha hagi greus retallades per a cobrir aquests deutes.

Agressions al territori

Davant de la crisi financera, econòmica, laboral, alimentària i social, entre d'altres coses, les administracions creuen necessari continuar creixent, urbanísticament parlant; en altres paraules, destruir el medi ambient i el paisatge natural generant espais insostenibles i amb materials que no se'ls acaba ni un miler d'anys de destrucció natural. I donar molts diners a qui ja en té molt mitjançant licitacions, concursos o amiguismes per a que construeixin coses que no es faran servir o es vendran a un preu excessivament car.

Aquest model farà que ens haguem d'alimentar a base de ciment i totxo, ja que l'únic diner que generarà no arribarà a allò que anomenem ciutadans de la comarca. Qui podrà rebre quelcom serà a qui contractin per treballar-hi en alguna empresa constructora o de serveis i li paguin un sou de misèria, també conegut com engrunes, mentre directius i elits dirigents s'enduran la major part dels beneficis fent ús de les subcontractacions o els concursos públics, dos cares d'una mateixa moneda.

És un model de desenvolupament que no te en comte l'autosuficiència d'una regió, fent que així depengui encara més dels productes que venen de l'exterior, del treball en forma de diners que podem aconseguir a prop de Barcelona o a Manresa, sense abastir-nos nosaltres, cosa que es podria fer amb la quantitat de recursos dels quals disposem (exceptuant petroli i els seus derivats), no els recursos que ens diuen que tenim, com són el turisme o la industria ja obsoleta pel món on vivim.

Però el turisme, per exemple, no són només beneficis per a empresaris, sinó despeses per a les administracions, ja que s'ha de fer una millor gestió de residus del turisme. Aquest acostuma a produir molta merda i aquesta es queda aquí. Si rebem elevat nombre de visitants cada cap de setmana, aquests generaran un augment espectacular dels residus. Això vol dir que augmentarà la producció de residus, però els ingressos que es produiran quedaran en mans privades i no repercutiran en l'administració, que és qui ha de gestionar aquest problema. A més s'hauran de crear nous espai i infraestructures per a poder desplaçar-los i apilar-los en algun lloc.

El Pla Territorial Parcial de les Comarques Centrals té planejats 45 projectes vinculats al cimenti a l'asfalt on s'invertiran més de 5 milions d'euros dels 11'9 plantejats en un inici. La resta queda per decidir. És una suma important, tenint en compte la precària situació de les famílies de la comarca, que no cobren els subsidis, les pirmis, els ajuts per tenir fills a càrrec menors de 3 anys, l'ajut de lloguer,... i tot un seguit de necessitats per tal de poder arribar a final de mes. Amb un 10% d'aquest pressupost destinat a la construcció, es podria millorar la qualitat de vida de moltes de les persones que habiten aquest territori, però les prioritats dels que governen són unes altres.

Llavors tenim tot un seguit de projectes, actuacions, plans parcials, plans especials i d'altres que no coneixem el nom, que volen transformar casa nostra en una extensió de la metròpolis Barcelona-Catalunya, fent-ne un continu urbà de tot el territori (conurbació) i, fent de la ruralitat, un reducte que es convertirà en espectacle per a urbanites. O que us penseu? Nosaltres ja som urbans. Fem servir els mateixos POUMs, i reordenacions urbanes, amb els mateixos serveis essencials, amb llum, gas, internet, asfalt i ciment.

Urbanisme al Berguedà

Polígon Indistrial d'Olvan

Al març del 2008 ja es deia que el polígon s'estava construint. El secretari d'indústria i empresa de torn deia que entraria en funcionament les primeres 50 hectàrees del polígon al finals del 2009. Es va comprometre a donar eines a empresaris, ajuntament i consell comarcal perquè el futur polígon d'Olvan sigui un pol d'atracció per a empresaris i emprenedors. Alhora, el secretari de torn creia que l'adquisició de la Berguedana en mans estrangeres no era negatiu. Un altre error, ja que ha demostrat ben el contrari. També opina que que el Berguedà s'hauria d'incloure dins del pla per reactivar l'economia a les comarques catalanes en la següent tongada, no pas en l'actual, però la seva credibilitat ha quedat en entredit.
Es vol fer del polígon, un motor econòmic pel Berguedà. (per qui, per qui ho construeixi i es dugui els diners que paguem entre tots), on tothom hi guanyi, fins al punt que a les eleccions de Gironella, era motiu de propaganda electoral, ja que creu que hi tindrà una part del pastís i de benefici.

És curiós com volen convèncer a la població de la necessitat del polígon, ja que es diu que la manca de sol industrial a la comarca és un problema, però hi ha industries tancades i buides a la Valldan, Gironella, Puig-reig i un llarg etcètera de municipis.

La Quar

El POUM aprovat a La Quar, preveu l'elaboració d'un catàleg que permeti fer un inventari de totes les masies que hi ha al municipi (igual que a L'Espunyola i a Viver i Serrateix),cosa que permetria que les masies es poguessin recuperar per a d'altres usos com el turisme rural, l'agroturisme o, fins i tot, l'ús hoteler. També preveu la construcció d'unes vint cases al petit nucli de Sant Maurici de la Quar. Aquesta ampliació es fa amb la intenció que els habitants del municipi no hagin de marxar del territori per manca d'habitatges.

Aquest municipi, amb 61 habitants i una superfície de 38 quilòmetres quadrats on gran part del terreny és forestal i, per tant, no urbanitzable modifica el POUM amb l'excusa del creixement vegetatiu del municipi, però encobreix la catalogació per tal de continuar expandint el sector serveis del turisme. També que si hi ha major activitat econòmica i urbanística, això es transformaran en ingressos per al municipi, o per l'ajuntament, que no sempre és el mateix.

Graugés

L'ajuntament i els propietaris juguen fent veure la seva bona obra de la salvació de l'espai, ja que els terrenys l'ajuntament els volia convertir en sòl urbanitzable i finalment, el consistori ho ha convertit en un espai lliure. Els propietaris que volien fer-hi cases, 'tindran compensat el seu aprofitament a l'entorn de la colònia'.

Amb la titularitat pública del llac s'ha aconseguit quelcom que ja es podia, com el lliure accés, un manteniment més acurat i assegura que se'n preservarà el valor natural i es podrà fer un desenvolupament urbanístic, residencial i de serveis, cosa antagònica. A més, l' Ajuntament d'Avià s'encarregarà de fer-ne el manteniment i conservar-lo. També hi haurà una fundació mixta, pública i privada, que s'ocuparà de la gestió del llac i de l'entorn, cosa que generarà una subcontractació . Els tràmits per constituir i posar en marxa aquesta fundació ja s'han iniciat. D'entrada, en formaran part l'Ajuntament d'Avià i la societat Llac de Graugés, tot i que, més endavant, s'hi podran incorporar altres entitats o persones que es considerin d'interès, segons un punt de vista empresarial.

La Generalitat invertirà més d'1,1 milió d'euros en la instal·lació d'un telecadira i en l'inici de les obres per fer arribar aigua per poder fabricar neu artificial, a costa de desviar encara més aigua d'un riu massa explotat. Aquesta inversió es farà en vuit actuacions, que permetran la connexió amb telecadira amb la Molina. Així vindran encara més persones, cosa que ens omple d'orgull. Aquest pla ha estat presentat per l'ajuntament de Bagà, cosa que no el fa bo per definició, ja que esperen treure un benefici propi, sense pensar en el conjunt. Com aquest pla permetrà "accedir a la neu des del Berguedà", alguns creuen que és una "bona notícia" perquè afavoreix la dinamització turística i l'activitat econòmica de la comarca. La bona notícia serà per als propietaris dels no tant petits negocis i grans empreses.

Avià

El Pla Parcial d'Avià Centre preveu la construcció de 200 habitatges (enter cases i unifamiliars) en un terreny de 4'5 hectàrees. D'aquestes, 2'6 hectàrees (més de la meitat de l'espai) serà superfície construïda. Això vol dir que la resta seran carrers (asfalt), zones verdes i equipaments (sabent qu'e s'arriba a entendre com equipaments o com a zona verda). Aquestes construccions es justifiquen degut a que es faran en els buits urbans que hi dins el poble, treient l'encant d'un poble sense ser compacte, amb espais buits on poder veure l'horitzó i poder fer-ne usos varis.

Aquets pla ha comptat amb els informes favorables de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i de la direcció general de Comerç

El POUM d'Avià, aprovat per la CUCC, preveu la creació de 760 habitatges nous. Aquest creixement està considerat com un creixement moderat, especificat al nou Pla Territorial. S'ha reduït la superfície destinada a sòl industrial (es va preveure un excés de noves industries), repensant a fer-ho a poc a poc i d'empreses de petit format. També s'ha planejat fer un nou vial d'accés al nucli urbà que continuarà amb una carretera o carrer de ronda que farà possible entrar directament al barri vell, cosa gens necessària.

El POUM d'Avià preveu la cessió del llac de Graugés a l'Ajuntament per tal de fer-ne un parc públic. Reconegut el valor històric i patrimonial d'aquest nucli amb un seguit d'edificis, aquest es destinaran a activitats turístiques, amb la possibilitat de fer-hi hotels o similars que ocupin una superfície edificada de 1'6 hectàrees. Es preveu poder substituir alguna nau actual per un conjunt residencial (sense esmentar de quin tipus seran). Amb aquestes actuacions es perdrà el suposat valor paisatgístic que te el llac, fent-hi un complex turístic apte per a qui se'l pugi pagar i destinant gran quantitat de diners públics i privats per a que se'n beneficiïn no els del poble, sinó qui ja tingui invertit diners per a poder-ne guanyar més.

Coll de Pal

El projecte disposa de tots els informes necessaris encara que està a tocar del Parc Natural del Cadí-Moixeró. El pla "no afecta" aquest espai protegit, però si que encapsula un espai natural protegit, creant una zona lliure per animals i plantes rodejat d'espais antinaturals.

El pla també preveu en els seus inicis la construcció de diferents equipaments, com un edifici de 750 m2 destinat a la venda de tiquets, un bar i un punt de lloguer de material. També inclou una petita estació transformadora, una zona d'embassament d'aigua, un aparcament per a 174 vehicles, millorar la carretera d'accés per a que sigui viable a l'hivern, mantenir instal·lacions de la zona com un refugi de muntanya i la millora de l'entorn. Entenent millora de l'entorn com zones on es desenvolupa la natura on l'acció humana és la predominant. Potser el pla no afecta l'espai protegit, però si afecta, i molt, els espai no protegits.

L'apunt

Tots aquets plans són possibles gràcies a ens locals (ajuntaments), al consell comarcal, i a la Comissió d'Urbanisme de la Catalunya Central, que és qui dona el vist i plau per poder tirar endavant tots aquests projectes (depenent alhora de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, de la Dir. Gen. d'Urbanisme, del Dept. de Polítiques Territorials i Obres Públiques i de la Generalitat), ajudats per l'ACA, l'INCASOL, i tot un seguit d'agències i empreses públiques, emparats en les lleis que ells aproven per beneficiar als empresaris i amics del territori.

Però tots aquests projectes generen la destrucció del sistema ecològic, on la lluita per la supervivència passa de ser dels éssers vius, a ser entre empreses transnacionals, que lluiten per aconseguir el control monopolístic dels recursos naturals i, alhora, destruint aquells recursos que no controlin o no puguin controlar, fins al punt de fer desaparèixer les espècies autòctones per aconseguir el màxim de benefici mitjançant l'especialització dels territoris com són els monocultius.

Aquesta devastació va acompanyada per la destrucció del teixit socioeconòmic, fent desaparèixer el petit i el mitjà productor i comerç per tal que les grans empreses puguin créixer encara més, fent així que les economies locals depenguin encara més de l'economia internacional i dels seus circuits de distribució, concentrats, aquests, en les àrees urbanes, concentrant-hi tot el poder i la conseqüent massa de persones, fent així un abandonament dels espai rurals i de la seva cultura.

infraestructures

Desdoblament de la C-16 (tram Berga-Bagà)

Ara fa uns mesos, la Generalitat va anunciar que el limitat pressupost autonòmic feia inviable la realització del desdoblament de la C-16 en el seu tram Berga-Bagà, projectant-se només, de moment, un tercer carril. L'Associació Comarcal d'Empresaris del Berguedà va posar el crit al cel en saber la notícia, argüint que l'esmentada infraestructura agilitzaria les comunicacions del Berguedà amb la resta de territoris nacionals i internacionals, fent-lo accessible a mercats més amplis, especialment facilitant l'accés del turisme a la nostra comarca. És a dir, la ja coneguda cantarella de desenvolupament, riquesa, benestar i feina a la nostra comarca.

Però no hem d'oblidar que l'eix del Llobregat no és més que un tram de la E-9, via europea d'alta capacitat i velocitat que pretèn unir els ports de Barcelona i Rótterdam. És a dir, fer més rendible i més fàcil la circulació transterritorial de mercaderies, ja sigui en forma de béns o de persones. És a dir, abaratir l'accés de les grans multinacionals als mercats locals i permetent l'externalització dels serveis laborals, traslladant-los allà ón són més econòmics. És a dir, ensorrar el comerç local i comarcal, sense necessitat de crear gaires llocs de treball (i menys encara de qualitat), enriquint-se i enduent-se el capital generat a les seves butxaques. Però el punt clau de tota aquesta argumentació resideix en el turisme, suposat motor econòmic de la comarca el qual, per potenciar-se, hauria d'evitar les congestions que s'hi produeixen a la C-16, des de Berga cap a França. Però el cert és que aquesta congestió només es produeix els caps de setmana, les temporades d'esquí (desembre-abril) i de bolets (setembre-octubre). Però l'atractiu turístic més rellevant del Berguedà resideix en ser una muntanya no massificada, no cimentada i encara no espoliada; el turisme que atrau valora la ruralitat i la tranquil·litat. Destrossar aquesta natura amb grans infraestructures, per tal d'atraure gent que hi vulgui passar el temps d'oci, no té cap mena de sentit.

Però això no és tot. El tram Berga-Bagà tindria un cost públic de 270 milions/eur! És a dir, la Generalitat està retallant la Sanitat pública (milers de sanitaris al carrer), l'ensenyament, els ajuts a l'atur i segur que encara no ho hem vist tot. I encara n'hi han que es preocupen de què no s'inverteixin aquests diners en ciment? Quantes berguedanes podrien viure, tenir una assistència sanitària adequada, escoles, menjar i demés, amb aquests diners, durant anys i anys?

En definitiva, el Berguedà no requereix el desdoblament, ja té recursos propis per generar benestar: consum, producció i economia local, per a les quals ja existeixen de les vies de comunicació adequades. Només hem de trobar, entre totes, la manera

Futur incert de la tèrmica de Cercs

Després de 40 anys de polèmica existència, el consistori de Cercs i l'empresa E.ON han signat el tancament de la central tèrmica d'aquell municipi. Recordem que els danys ocasionats pel funcionament de la tèrmica suposaren la primera condemna per delicte ecològic a l'Estat Espanyol, al 1988: van ser indenmitzats ramaders de la zona ja que es confirmà que la pluja àcida, provocada per la central, havia arrassat més de 30.000 hectàrees de bosc. A més, recordem també que les poblacions properes com Vallcebre, Sant Jordi de Cercs i Cercs són les què tenen els índex de casos de càncer més elevats de Catalunya, des dels primers anys de funcionament de la planta.

Després de deixar una realitat desoladora, tant l'empresa propietària com l'ajuntament de Cercs es replantejen la reconversió de la tèrmica. Arran d'algunes declaracions públiques, tot apunta a una planta de biomassa, energia suposadament legítima, sostenible i verda, la qual, a més, és molt adient en una comarca com el Berguedà, que és plena d'aigua i boscos. Però que no ens enganyin: la biomassa pot ser una energia ecològica si es planteja adequadament, en sistemes petits, per l'abastiment domèstic i poc més.

Es plantejen la reconversió de la tèrmica i tot apunta que podria ser una planta de biomassa

Però als nivells de la planta, tal i com adverteix el doctor Josep Ferrís, coordinador de la Unitat de Salut Medioambiental Pediàtrica de l'Hospital Universitari La Fe, de València, en el seu informe "Efectos adversos en la salud humana de los contaminantes emitidos por la planta de cogeneración con biomasa de La Garriga", la combustió de la biomassa suposa l'emissió de CO_2 i de gasos, partícules i substàncies químiques amb propietats tòxiques, mutagèniques i cancerígenes, que poder implicar efectes adversos severs a mig i llarg plaç per la salut pública, enverinant boscos, aigües (com les de la Baells), terres i animals.

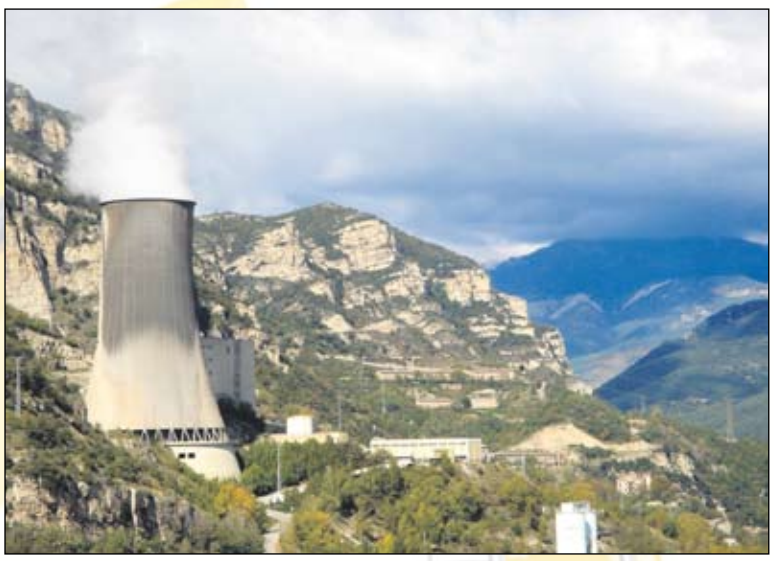

Plataformime

No tota la ciutadania es creuen els beneficis que tindran una major urbanització del territori, ni que les plusvàlues generades per les activitats econòmiques els afectaran positivament. Per aquest motiu i per molts altres s'han creat diferents plataformes d'oposició a aquests plans urbanístics. Els casos que van sonant per la comarca són el de la Plataforma Salvem Peguera i Plataforma No al Càmping de la Nou.

La importància de crear plataformes per a oposar-se al creixement urbanístic i empresarial innecessari és molt elevada, ja que aglutinen a tot un seguit de persones, que a títol individual, volen lluitar per salvaguardar el territori on conviuen. Però s'ha d'anar en compte en com es gestiona, ja que acostumen a ser un niu de nous representants polítics on molts volen aconseguir les seves quotes de poder, cosa que s'ha d'evitar amb l'horitzontalitat. També hi ha el perill d'arribar a reformular els plans i fer-los més amables per a poder-los tirar endavant, destruint en menor mesura el territori, però al cap i a la fi destruint-lo. I per últim hi ha el perill de pactar amb els ens públic o privats interessats en tirar endavant aquests projectes, ja que en trauran un redit per a ells o benefici per algú altre.

Les plataformes són un bon sistema de lluita, ja que són informals (no constituïdes legalment), no hi ha presidents, funcionen horitzontalment, són assembleàries i es decideix tot entre tots, són autogestionades i s'autoorganitzen i per últim, però no menys important, és un punt de trobada on les persones poden intercanviar i debatre les seves opinions i sensacions.

Aigua Gòsol

Al *pèsol negre* 41 (Febrer-març de 2009) un article parlava abastament sobre l'ús de l'aigua de manantial de Gósol per part de Cobega a través de Roalba i amb la imprescindible col·laboració de l'Ajuntament de Gósol. A principis de la dècada dels noranta Cobega SA va mostrar interès per implantar-se a Gósol per tal d'estudiar la possibilitat de construir una planta d'embotellament d'aigua de manantial.

Cobega SA és una gran empresa registrada a Barcelona, amb seu a Esplugues i amb vint-i-quatre delegacions a la resta de l'Estat, amb vinculacions i amb "Coca-cola", ja que és la principal comercialitzadora de la marca a Espanya. En aquest sentit està relacionada amb aquesta marca a l'Africa: Golf de Guinea i el nord d'Africa.

Cobega va crear Roalba SA al 1990 per tal de gestionar els drets de la futura explotació i va registrar també el nom "Agua del Cadí" al 2002, "Cadí" al 2001 i "Font Cadí" al 2001. Promeses d'inversions, llocs de treball i pugnes entre partits en l'àmbit local i comarcal van marcar el projecte.

El paper de l'Ajuntament de Gósol és bàsic, no només perquè és l'amo dels terrenys, sinó perquè és el qui permetrà o no que es faci l'explotació, per mitjà d'adequar les normatives, per ajustar les qualificacions dels terrenys i per finançar de manera directa o indirecta part del projecte. El negoci de l'Ajuntament: un tant per litre d'aigua extret.

Destrucció a canvi de turisme

Mobilització contra el càmping de la Nou

La Nou de Berguedà és un poblet de 150 habitants en el qual es vol construir un macro-càmping i un parc d'aventures amb una capacitat que arriba a duplicar la seva població. La voluntat dels promotors, Promocions Mont-Benet S.L., és que la superfície del mateix arribi a 16 hectàrees. Això implicaria danys ambientals irreversibles, com la possible extinció del Trencalòs a les nostres muntanyes, la tala massiva de boscos, roures, alzines i alguna fageda; alteració dels cursos d'aigua. No és només això, sinó que tampoc queda clara l'afectació GR-241, entre altres recorreguts que passen per allà. Recordem que tant La Nou com el seu entorn es caracteritza per la seva tranquil·litat i la seva riquesa paisatgística i natural; és això el què atrau a clients d'establiments com bars i fondes, així com un refugi de muntanya i una hostatgeria, tot de serveis que no estan malmetent el patrimoni històric i natural de la muntanya i que, en cas de què es dugui a terme el macro-càmping (amb una oferta laboral reduïda), probablement desapareixerien.

Al passat *Pèsol Negre* 53 (http://www.berguedallibertari.org/pesolnou), ja hi havia un article sobre aquest macrocàmping, ón hi trobareu més informació. Però sobretot, tots els detalls els trobareu al blog de la plataforma contra el càmping (http://www.lanoudebergueda.com/), escrivint-los un mail a camping@lanoudebergueda.com o també a http://ecowiki.ecologistasenaccion.org/wiki/Macro-camping_y_parque_de_aventuras_de_La_Nou_de_Bergued%C3%A0_(Pirineo_catal%C3%A1n)

Berga Resort

El camping de Berga (Berga Resort) ja s'està ampliant, per benefici del propietari Joan Barniol, amb la complicitat de Juli Gendrau, alcalde de Berga i per desgràcia de la majoria de la societat que viu a Berga en termes medioambientals, socials, laborals i culturals.

El pèsol negre 41 (Febrer-març de 2009) denunciava les intencions de Joan Barniol Fornell d'ampliar el Berga Resort. Al número 52 anunciavem que el projecte aturat es desencallava i avui comprovem que és així.

Cal tenir presents els canvis legislatius que ha impulsat l'administració pública per tal de generar beneficis privats, a part de les subvencions (Mas d'en Bosch SA ha rebut milers d'euros en subvencions i ha fet canviar el POUM de Berga, entre d'altres). Especialment repugnant que se'l subvencioni amb ajudesde l'Instituto para la Reestructuración de la Mineria del Carbón y Desarrollo, que no hauríen de servir per enriquir aquest individu a costa de tothom. Alternativo de las Comarcas Mineras. Això esdevé especialment escandalós quan tothom sap sobre les dots «empresarials» del senyor Barniol (ha deixat de pagar molts diners a empreses i treballadors de Berga i de les condicions laborals ni en parlem). En aquest periòdic hem parlat abastament de la relació de la família Barniol amb Cim d'Estela Sl, Mas d'en Bosch SA, Berga Resort Sl i Radio i televisió de Berga SL. Uns berguedans il·lustres vaja.

Els plans de Barniol passaven primer per ampliar el Berga Resort, amb un centre de congressos. Unes grans instal·lacions que fòssin una ciutat de vacances. El problema per començar tot plegat era que el POUM del 2005 no ho permetia. Juli Gendrau s'hi posava bé però, i afirmava el 2008 que canviaria el POUM. Ha tardat uns anys a fer-ho i es que per sort ens governen una colla d'inútils. Sort en tenim. El senyor Barniol volia anar més lluny i un cop feta la primera amplicació afirmava que construiria un parc temàtic dedicat a la natura d'unes 100 hectàrees. Doncs bé l'ampliació ara sí que està en marxa. El sol ha estat requalificat. Regió7 informava que el càmping passaria de tenir 64.181 a 128.668 metres quadrats, de 369 a 572 parceles i, fins i tot, es faria un nou accès a Berga.

Com a consol sembla que Barniol, finalment, no es quedarà amb la gestió del centre esportiu municipal, el Tossalet.

Rasos de Peguera: projecte de complex turístic elitista

Al *pèsol negre* número 43 (agost-setembre de 2009) i al 46 (febrer-març 2010) vam denunciar el projecte de desenvolupament i reovertura que els propietaris del Rasos pretenien dur a terme tot demanant diners públics per fer-ho. El projecte constava de dues parts: d'una banda un parc de fauna i flora amb àrea d'esquí nòrdic i raquetes i un centre esportiu d'alçada inclosa i d'altra banda recuperar l'estació d'esquí modernitzada i amb un «snowpark» inclòs i ampliant el domini esquiable. També passava per la construcció d'un hotel amb 30 habitacions, un càmping i un petit camp de golf. Tot plegat costaria dotze o tretze milions d'euros que cercaven en les administracions. Hi havia un conflicte sobre la titularitat dels rasos entre «Rassos de Peguera SA» i del Centre Excursionista Montserrat de Manresa.

Amb l'anunci dels Jocs Olímpis d'Hivern 2022, tot va tornar a sortir a la llum, no fos cas que anés de veritat i l'administració pagués la broma als empresaris locals. Per sort, la broma no va passar de broma. Tot i això, el Refugi del Centre Excursionista Montserrat va obrir el desembre de 2009 i una empresa, havent-se posat d'acord amb els amos de l'estació, anunciava activitats tot l'any i per sort no se n'ha sabut res més. El bar-restaurant de la creu va obrir i va tornar a tancar. La darrera animalada que s'ha fet pública és la urbanització del poble de Peguera. Si no saben entendre el desenvolupament en uns altre termes, més val que es quedin quiets, francament.

Macrocomplex turístic

El paratge de Peguera, al municipi berguedà de Fígols, es troba amenaçat per un projecte residencial elitista. Zona tradicionalment artesana, agrícola i ramadera, ha anat passant entre diverses mans de les grans fortunes, fent-ho servir pel seu interès i deixant de banda l'idiosincràsia d'aquestes contrades. Primer els Olano, comptes de Fígols, van convertir-ho en una colònia industrial de la mineria del carbó. I ara, les 1800 hectarees han estat venudes pels seus hereus a Butti Bin Maktoum Bin Juma al-Maktoum (membre de la família que governa des de 1830 els Emirats Àrabs Units) per 3,6 milions d'Euros, a través de la societat Serchs S.A.

El projecte preveu la construcció d'un hotel de 5 estrelles a l'antiga cantina del poble, amb un pàrquing soterrat per a un centenar de cotxes i piscina inclosa, la conversió de totes les cases de Peguera en apartaments turístics, amb una ampliació d'entre el 5 i el 70 per cent de la seva superfície; un spa, una cafeteria i un centre d'observació del cel, així com la construcció d'un centre d'interpretació. Als prats de l'altiplà de Peguera situats entre els PEIN (Pla d'espais d'Interès Natural) Serra d'Ensija-Rasos de Peguera, s'hi destinaria una superfície molt important a "activitats esportives", com de la hípica, tir en arc i pistes de tennis, així com les seves edificacions associades. També s'associarien al complex tota una sèrie d'infraestructures "necessàries" per al seu funcionament, entre les que es compten un heliport, plantes de generació d'energia, dipòsits i depuradores d'aigües, vials i un repetidor de telecomunicacions al roc de Peguera.

El projecte ho té tot per ser una distopia berguedana: elitista, macrocomplex i macroeconòmic, tot i què el projecte ha estat presentat com a solució per a la rehabilitació i vitalització del vell poble de Peguera i la dinamització econòmica i turística de l'entorn per part dels promotors i l'ajuntament de Fígols. Més del mateix. Construcció de grans complexos i infraestructures que destruiran un dels paratges més estimats i valuosos de la riquesa natural i històrica de la comarca. Només en gaudiran aquells que s'ho puguin pagar, descartant l'ús que, de sempre, s'ha fet de la zona, tant per part de les berguedanes i berguedans com a lloc d'oci propi, lliure i gratuit, com per a la ramaderia; i pels i les excursionistes que paren pel Berguedà, atretes per les rutes que passen per allà. A més, el macrocomplex tindrà un impacte crític en la destrucció del sòl, l'erosió i el moviment de terres, generació de residus, emissions i abocaments; la contaminació i alteració dels rius; la perturbació de les 13 espècies rapinyaires que hi habiten i, especialment, del gall fer, entre altres; perdent la seva funcionalitat com a corredor natural. Un cop més, les promeses de feina i riquesa no ens han d'enganyar: l'enriquiment es quedarà a les butxaques del xeic i els Muñoz, que a través de l'empresa Peguera Building S.L., s'encarregarà del projecte; però les feines seran temporals i mal pagades i, a llarg plaç, només deixaran la pèrdua dels recursos paisagístics i, en conseqüència, tot el teixit de petit turisme i comerç que dona vida al Berguedà, actualment.

Ja existeix una plataforma que s'està movent per aturar aquest projecte devastador. Podeu seguir les convocatòries pel grup del Facebook Salvem Peguera, contactar-hi escrivint a salvempeguera@hotmail.com o trobar més informació al blog http://salvempeguera.blogspot.com/.

Triodos, la banca de la mala consciència capitalista

Pasqual Aguilar
çTraducció del castellà: Txell Freixinet
Terres gironines, octubre de 2011

«Dichosa edad y siglos dichosos aquellos a quien los antiguos pusieron nombre de dorados, y no porque en ellos el oro, que en esta nuestra edad de hierro tanto se estima, se alcanzase en aquella venturosa sin fatiga alguna, sino porque entonces los que en ella vivían ignoraban estas dos palabras de "tuyo" y "mío"».

Miguel de Cervantes, Don Quijote de la Mancha.

El creixent descrèdit del sistema financer i de l'economia monetària han provocat la promoció de la banca ètica entre els mitjans de comunicació.

Destaca el cas de Triodos Bank que, amb un discurs ple de bones intencions, ha guanyat clientela a l'Estat espanyol de manera exponencial. Aquesta entitat es presenta com el referent europeu en banca ètica i sostenible. Parla de transparència en les seves activitats: «Un banco donde nuestros clientes saben qué hacemos con su dinero»*. Més enllà de la propaganda, és important de conèixer la veritable naturalesa d'aquest banc.

L'any 2009 Triodos va guanyar el premi al banc més sostenible del món. Perquè segons afirmen a la seva pàgina web: «incorpora criterios de sostenibilidad, impacto social y medioambiental positivo en toda su actividad financiera». Aquest guardó li va concedir el diari econòmic Financial Times —reconegut portaveu de l'oligarquia financera— i la Corporació Financera Internacional (CFI) —organisme que forma part del Grup del Banc Mundial (BM).

L'apropiació del terme «sostenibilitat» crea situacions enganyoses. Per al lector que no estigui avisat recordem que el Tribunal Permanent dels Pobles acusa reiteradament el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial de practicar polítiques homicides contra la humanitat. Encara que el preescrit fundacional del BM és el combat contra la pobresa, en realitat la seva actuació significa la irrupció dels interessos del gran capital en els països que sol·liciten els crèdits per al desenvolupament. Aquesta intervenció obliga a privatitzar els sistemes públics de sanitat i educació. A més a més, el suport del BM a projectes hidroelèctrics i agroindustrials de grans proporcions accelera la destrucció del medi ambient que, alhora, expulsa milions de persones.

Triodos Bank España inverteix especialment en les energies renovables. Aquestes energies tenen la capacitat potencial de socialitzar l'accés a l'energia. Però els interessos dels grups de pressió de l'electricitat anul·len aquesta potencialitat descentralitzadora i democratitzadora. Així es perpetuen les infraestructrures basades en la generació a gran escala i en la necessitat de grans línies de transport, estacions transformadores, etc. Triodos no discrimina entre el suport a les petites i mitjanes empreses que promouen la microgeneració deslocalitzada i les empreses com Gamesa, paradigma del foment dels grans parcs eòlics. Pel que fa a les inversions en instal·lacions solars fotovoltàiques, Triodos financia un parc solar de 4,3 MW a Granada. La propietat és d'AES Corporation i Riverstone Holdings, totes dues originàries dels Estats Units i amb interessos a tot el món en la generació i distribució d'energia. Triodos, doncs, participa del negoci verd que signifiquen els grans fluxos de capital invertits en energies renovables, que integrades al model energètic centralitzat esdevenen un nou jaciment de profit privat.

Triodos informa que el 2010 va obtenir un 20% més de benefici net que en l'exercici anterior. Com n'aconsegueix tants de guanys? Recomanem que visiteu la web original de l'entitat www.triodos.com per trobar algunes respostes. Fent gala de transparència, només en anglès, llegireu la informació sobre les inversions que li permeten obtenir els rèdits esmentats. A l'apartat "Institutional Investors" i, concretament, a la separata "Portfolio Triodos Sustainable Bond Fund" es detallen els grups d'inversió en el que participa. Podeu comprovar que Triodos aposta per valors fiables que garanteixen rendabilitat i risc mínim. Empreses transnacionals, bancs o deute públic d'estats europeus que, amb el qualificatiu "Best in class" (líder en la seva especialitat), són dignes de la confiança de Triodos. Així mostra què entén per «empresas e iniciativas que ayudan a mejorar la calidad de vida de las personas y respetan el medio ambiente». Fins al febrer del 2011 Triodos ha invertit en empreses tan sostenibles com Abertis, promotora de la mobilitat responsable segons la seva publicitat, i en realitat símbol del creixement econòmic basat en les grans infraestructures; o les automobilístiques Volkswagen, BMW i Renault, perpetuadores del model de transport que se sustenta en el petroli. Tan responsables socialment com l'esclavista Inditex o la rapaç Telefónica, que no dubta d'acomiadar milers de treballadors malgrat els immensos beneficis que obté. O Repsol YPF, que amb la seva gestió mediambiental positiva converteix l'Amazònia en una claveguera i cuida la qualitat de vida dels pobles indígenes. A l'apartat de comerç just cal assenyalar les inversions en la transnacional Carrefour, emblema del model comercial de gran superfície empès pel neoliberalisme; o bé Diageo, propietària de les marques Johnnie Walker, Gordon's o Smirnoff que, com sabem tots, tenen un impacte molt positiu en el desenvolupament personal i l'harmonia social. Pel que fa a la construcció sostenible, s'ha de mencionar la subministradora Lafargue, la més gran productora mundial de ciment; juntament amb bancs especialitzats en hipoteques. També són encomiables les inversions a Tele5, projecte cultural de primera. I la llista continua amb transnacionals com la química Henkel, la franquícia grega de Coca-Cola, Nokia, Enagas, Rabobank, Vodafone,...

Totes les empreses escollides per Triodos tenen fundacions o pràctiques que desenvolupen programes socials, culturals o iniciatives de caràcter «ecològic». Així milloren la seva imatge i aconsegueixen exempcions i desgravacions fiscals. Per legitimar les seves inversions la suposada banca ètica al·lega que aquestes companyies promouen campanyes per prevenir la SIDA, per estalviar energia, per consumir tabac i alcohol de manera responsable, que donen suport a investigacions per minimitzar les emissions de CO_2, posseeixen certificats de qualitat i respecte ambiental, etcètera.

Triodos Bank
Make your money make a difference

També ha invertit en deute públic dels estats neoliberals d'Holanda, Àustria i Alemanya. Per justificar aquesta decisió Triodos apel·la al correcte funcionament democràtic d'aquests països, al respecte dels tractats i convencions internacionals i al fet que no estan subjectes a sancions. Una manera de maquillar democràcies vigilades pels mercats, que tenen un deute públic sòlid i marquen la pauta de l'escenari capitalista europeu.

Fins aquí arriba la línia de Triodos, homologable a l'oferta d'inversions ètiques de la banca convencional.

Les alternatives reals a la usura han de renegar d'alguns dels paràmetres del neoliberalisme (especulació, propietat privada, lògica acumulativa i expansionista, beneficis a curt termini, priorització de la major rendabilitat del capital per sobre de la creació de feina). Aquestes alternatives només es poden donar entre sistemes econòmics amb capacitats tecnològiques relativament pròximes o entre grups i comunitats amb actituds realment solidàries. Entenent la solidaritat com un procés de suport mutu entre iguals, més enllà del paternalisme caritatiu que avui dia dilueix el sentit combatiu que va tenir aquesta paraula en d'altres temps.

A Catalunya existeixen alguns exemples de pràctiques financeres ètiques, projectes sorgits del país mateix que no fan ostentació d'oficines de luxe situades en edificis emblemàtics.

Paraules com ètica, sostenibilitat, responsabilitat social, democràcia, solidaritat, etc., han estat buidades de contingut. Queda lluny l'època daurada de la humanitat en la que, com diu l'enginyós hidalgo «no había el fraude, el engaño ni la malicia mezclándose con la verdad y la llaneza». Així doncs, hem de distingir entre publicitat i realitat.

* Les cites són en castellà perquè no hem sabut trobar la pàgina web d'aquesta entitat en català, malgrat que és una de les llengües oficials d'alguns dels territoris en què opera.

Seu de Triodos Bank a Barcelona

Per molts anys!

Pep i tu

Berga, novembre de 2011

L'Ateneu Columna Terra i Llibertat de Berga —una de les organitzacions on milito— fa deu anys. Vam muntar l'Ateneu un munt de gent de Berga, la majoria eren nanos súper joves, jo ho era una mica menys. La finalitat va ser clara des del principi: difondre idees i pràctiques anarquistes. La majoria de gent ja estàvem al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, que no el definíem com anarquista, alguns hi estàvem des del 1998. Ens estava bé que fos així, però ens calia una organització específicament anarquista i fundada directament per nosaltres. Hi havia diverses generacions però el pes el portaven els vint o trenta companys que va portar l'Andreu en aquella assemblea desbordada i desbordant. En poc temps teníem local, projectes ens en sobraven i ens en sobren i les ganes eren incontrolables i, per sort, encara és així.

En aquest anys hem fet de tot: lluitar contra els abusos d'autoritat dels Mossos (manis 2003 i 2004, denúncies, accions, etc.), fer infinitat de xerrades i tallers, crear i gestionar el Berguedà Llibertari, participar al pèsol negre, lluitar contra el civisme, fer una ràdio i marxar per potes per no callar-nos ni una, solidaritzar-nos amb tot allò que ens ha semblat just, reivindicar el Primer de Maig, la Marxa-Homenatge als Maquis, afrontar la mort del nostre company Pep Isanta el 2005 i tota la porqueria que se'n va derivar, temes laborals locals o per solidaritat amb anarcosindicats d'arreu, vagues generals, fer néixer i impulsar fins que va morir la Xarxa Anarquista (2007-09) i moltes coses més que de ben segur hem deixo o no cal dir. A part, molts dels membres de l'Ateneu, som del centru i des d'allà hem catalogat una biblioteca, hem mantingut una distribuïdora i hem editat llibres i discos. Ja sé que estic fent propaganda, però realment aquest cap de setmana ordenant fotos i textos, he quedat ben parat. M'agrada que hàgim impulsat tot allò llibertari, al marge d'etiquetes: ens és igual CGT, que CNT-AIT que CNT Catalunya, que SO, que insurreccionalistes, que antidesemvolupament, primitivisme, etc. Hem donat cabuda a tot allò antiautoritari, per pensar de manera crítica, aprendre, formar-nos.

Ara mateix estem en un molt bon moment, fem deu anys d'Ateneu, uns quants més de centru, som més socis que mai —encara no els suficients— i més militants que mai. No crec que hàgim de presumir o mirar-nos el melic. No ho fem. Però recoi, també val la pena celebrar alguna cosa de tant en tant: per molts anys companyes!

Salut i anarquia!

Crònica d'un aniversari

Pep i tu

Berga, novembre de 2011

L'Ateneu Columna Terra i Llibertat va dur a terme el passat dissabte 12 de novembre la celebració del seu desè aniversari. Aquest ateneu anarquista berguedà va ser fundat per tal de fer difusió de les idees i pràctiques anarquistes i al llarg de deu anys ha portat a terme una activitat continuada i for ça intensa.

Per tal de recordar aquests deu anys, el propassat dissabte, 12 de novembre, durant tot el dia es va poder veure una exposció de cartells (una tria) al local de l'entitat, situal al carrer del Balç número 4 baixos esquerra de la ciutat de Berga.

Una altra activitat va ser l'inici de la restauració del mural que hi ha a la façana lateral de l'edifici. Un mural que reprodueix el famós cartell de la Federació Anarquista Ibèrica (FAI), fet durant la guerra, pel company cartellista Carles Fontserè. L'esmentat mural es va dur a terme durant els actes dedicats al Primer de Maig de 2006 organitzats a Berga per l'Ateneu Columna Terra i Llibertat. Els autors del mural van ser el col·lectiu Helios, un grup de companys i amics que han fet moltíssims murals llibertaris i/o de temàtica social arreu del territori. Enguany l'amic Llorenç, del col·lectiu, ha volgut tornar-nos a ajudar i restaurar l'esmentat mural. Els treballs es van començar dissabte i es preveu que s'acabin durant les properes setmanes.

A les cinc de la tarda, al local de l'Ateneu, va ser projectat el film *La Justícia del poder,* treball que explica el cas de l'assassinat de Pedro Àlvarez en mans d'un policia. Cas explicat abastament, també al nostre Ateneu, pel Juanjo, pare del Pedro.

Després de la projecció es va fer un berenar-sopar a base de creps que va resultar un èxit total. Unes creps boníssimes. Cal felicitar les companyes que van cuinar.

Després del sopar-berenar i com a cloenda dels actes es va fer un concert, a les 20 h (cal provar nous horaris per gaudir de la música). Vam tenir la sort de contar amb un munt d'amics i del seu art: el Charly, el Joan, el Karim, etc. amb el seu Hip-Hop i més tard el Pep punxant van fer gaudir al personal, en una betllada tranquil·la i agradable.

L'activitat d'aquests deu anys lluny de decrèixer pensem que anirà a més i desitgem que els propers deu anys siguin encara més intensos que aquesta dècada que acabem de celebrar.

Una abraçada a totes les companyes i molts ànims per seguir treballant per la llibertat, per la justícia social i contra tota autoritat. Salut i anarquia!

La reestructuració dels antiavalots…
…o la que ens vé a sobre

A l'agüait
Manresa, octubre de 2011

La visita de tres comandaments dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Frankfurt i la província de Renania d'Alemania per a reunir-se amb alts responsables de les divisions d'antidisturbis el passat mes d'agost suposa un escalofó més dins de les perspectives estratègiques del cos policial català. Perquè no tan sols es tractà la previsible ampliació d'arsenal a utilitzar en les protestes, sinó que es parlà explícitament de la "necessitat" de dur a terme una reestructuració íntegra dels antiavalots. Una reestructuració en ple rendiment, com es pogué veure durant la recent manifestació antifeixista contra la concentració de PxC a la Plaça Sant Jaume de Barcelona on s'intuïren noves tàctiques policials i nous equipaments. En concret els escuts rodons característics de la Bundespolizei.

Una mica de contextualització

A nivell pràctic aquesta reestructuració ve precedida de la pressió econòmica, política i mediàtica exercida davant l'increment de la contestació social en tots els àmbits. La vaga general del passat 29 de Setembre, el sorgiment del 15-M a Plaça Catalunya o els bloquejos del Parlament són exemples concrets i específics de la inquietud que provoquen les mobilitzacions socials als estaments preservadors de "l'status quo".

Al massificar-se la protesta, la policia catalana, que comptava amb una àmplia experiència en la repressió a les manifestacions minoritàries i de grups estigmatitzats, s'ha vist incapaç de reaccionar tal i com es desitjaria. Les brutals pallisses en el desallotjament de l'acampada de Barcelona foren fruit d'aquesta incapacitat. I no ho diem per justificar una actitud prepotent del cos policial. Ho diem perquè en els sistemes democràtics, on s'han de mantenir les formes, hi ha un dilema dins l'ordre públic que té en compte els "costos polítics de les operacions". I sens dubte, les imatges de Plaça Catalunya tingueren indirectament els seus costos en l'imaginari social de policia repressora. Repetim que la policia no té problemes en utilitzar la violència, però sí que a nivell d'imatge no es poden permetre d'utilitzar-la contra tothom, sinó només contra aquells col·lectius més vulnerables (com per exemple les migrants) o els més estigmatitzats (els contestataris). Dins la lògica policial una intervenció perfecte no és aquella en la què aconsegueixen reprimir i detenir un gran nombre de persones, sinó aquella en la què ni tan sols es fa necessari intervenir per les mesures preventives adoptades.

En què consistirà la reestructuració

En resumides comptes, la reestructuració passarà per un increment del nombre d'agents antiavalots, l'adquisició de nou armament, la implementació de noves perspectives i tecnologies en l'àmbit de la intel·ligència i el canvi de les estratègies d'intervenció.

L'increment inicial d'antidisturbis serà de 50 agents, que s'uniran als 340 que hi ha en l'actualitat. Partint de l'exemple del model policial alemany, es pretén jugar amb la carta del desplegament massiu d'agents com a factor dissuasiu.

Tal i com denunciàrem al *Pèsol* anterior, la Policia catalana té previst **adquirir nou arsenal per reprimir les lluites polítiques i socials** com a element indispensable de la reestructuració prevista. Les proves que es realitzaren al polígon de Can Padró, situat a Castellbell i el Vilar, amb l'armament proveït per l'empresa de Montcada i Reixach "Techno Robot" suposaren un sondeig de les múltiples opcions dintre l'ampli ventall d'armes "no letals" a disposició de les diferents policies d'arreu del món. Sembla que a priori les armes que provaren aquell dia no seran implementades, almenys per les unitats d'antidisturbis.

La hipòtesi que sostenim és que les Pepperball o bales de pebre no són tan eficaces com els gasos lacrimògens per dissoldre manifestacions i que si s'acabessin adquirint, s'utilitzarien possiblement en les unitats d'intervenció especial reservats a situacions armades. Que el Techno Robot, encara avui es podria considerar un mer prototip i que la seva aplicació en l'actualitat no té la mateixa funcionalitat que la del personal policial a més de l'enorme cost econòmic, inassumible en un moment de crisi. I que la compra de sistemes acústics de dispersió, s'ha postergat per la seva afectació indiscriminada en un moment en què, de cara a la galeria, es prioritza la repressió selectiva.

Manifestació anti-feixista 2 d'Octubre, Barcelona. Els Mossos d'Esquadra "lluint" els escuts nous.

Les informacions fetes públiques en diversos mitjans de comunicació, apunten més aviat a l'adquisició de canons d'aigua a pressió i als gasos químics de dispersió de multituds, que s'unirien a les porres, les piloteres i a les llançadores suïsses GLOL-LL.

Els primers vehicles policials equipats amb canons d'aigua sorgiren a l'estat alemany durant els inicis dels anys 30, en un moment on la rescessió econòmica del país ja tenia tints autoritaris. A l'estat espanyol, foren àmpliament utilitzats durant la dictadura franquista. Amb l'arribada de la democràcia, i amb l'intent de neteja d'imatge de la policia, s'optà per desestimar el seu ús. Únicament l'Ertzaintza l'ha seguit usant per fer front a les mobilitzacions que es duen contínuament al País Basc. És sens dubte un símptoma important de la deriva securitària que està prenent el nostre territori.

Per què canons d'aigua a pressió? Sobretot per fer front a les anomenades "noves tàctiques de guerrilla urbana" en boca de l'actual conseller Felip Puig. És a dir, la no gens novadosa resistència no-violenta que ha caracteritzat el moviment del 15-M. Les sentades pacífiques amb centenars de persones bloquejant el carrer no trobaven resposta per part dels antiavalots més enllà d'aporrejar a tort i a dret i passar-se hores i hores arrancant cebes. Amb els canons d'aigua a pressió, impregnats normalment amb substàncies irritants o amb tints identificatius, es podria posar fi ràpidament a aquesta pràctica molesta. El principal escull amb el què es troba la conselleria d'interior, és l'enorme cost econòmic que tenen els vehicles equipats amb canons d'aigua.

Pel què fa als gasos químics de dispersió de multituds, àmpliament utilitzats no només a Alemanya sinó també a altres països com Grècia, es farien servir a través d'esprais personals o motxilles fumigadores. Aquest armament s'avindria perfectament amb el nou model d'intervenció proposat. Perquè el desplegament massiu preventiu d'agents suposa un apropament en primera instància als

Els mossos d'esquadra disposen des de fa temps d'una tanqueta equipada amb canó d'aigua que encara no han fet servir mai.

manifestants i per tant les possibilitats d'enfrontaments cos a cos augmenten. A més a més, en cas d'un hipotètic acorralament derivat d'una dispersió policial en dates clau d'àmplia mobilització, l'esprai es converteix en l'arma dispersiva perfecte. I tot, a un cost econòmic assumible.

Afegir que també s'equiparan totes les unitats policials amb armilla antibales de cara al 2012.

Pel què fa als canvis en relació a les **noves tecnologies i perspectives en l'àmbit de la intel·ligència** ressaltar la instal·lació als cascs de les Brigades Mòbils (BriMo) de videocàmeres "per obtenir més informació i instruir millor els atestats sobre les persones que agredeixen la policia o actuen d'una manera irregular". Diverses organitzacions ja han denunciat aquesta mesura perquè asseguren que servirà per ampliar els fitxers polítics policials il·legals que en més d'una ocasió s'ha demostrat que existeixen. I que les gravacions, en ser usades només per a ús intern de la policia, obviaran les agressions realitzades per les BriMo.

Complementàriament a aquesta aposta, s'ha creat una Divisió d'Informació especialitzada per les manifestacions, que de moment constarà d'una desena d'agents de paisà que s'infiltraran a les protestes públiques per gravar imatges de les persones que protesten.

Una inútil deriva autoritària

La situació actual resulta pardigmàtica: mentre s'atura la creació de llocs de treball en escoles i hospitals i es redueixen sous, s'incrementa el nombre de policies i es gasten ingents quantitats de diners en armament d'última generació.

La caiguda en picat del precari estat del benestar sobre el què es recolzava la democràcia deixa lloc a l'aposta des dels estaments del poder per sistemes securitaris. Uns sistemes autoritaris entestats en el fracàs: per què no és amb presons i policia com s'acaba amb la delinqüència i la contestació. Per moltes càmeres, seus judicials i CIES que construeixin, la delinqüència no desapareix, muta. De la mateixa manera, per molts canvis que introdueixin en la gestió de l'ordre públic hi seguiran havent revoltes i mobilitzacions. Potser no seran iguals. Enlloc de grans manifestacions s'optarà per la descentralització de les accions. Enlloc de sentades pacífiques entraran en escena "noves tàctiques de guerrilla urbana" parafragant a l'autoritari conseller. Si es porta a tota la població a la misèria, és obvi que així sigui. La desgràcia és l'enorme impacte humà d'aquestes mesures.

La prevista agudització de la crisi econòmica i les conseqüents retallades no provenen d'una mala gestió governamental: provenen d'un factor sistèmic. No és només convergència la què aplica totes aquestes polítiques econòmiques. El tripartit les postergà el màxim que pogué per no perdre rèdit electoral, però les hauria aplicat igualment si estigués governant en l'actualitat. Per tant, no són les promeses electorals les què ens trauran de l'actual situació.

Contra la deriva autoritària, l'únic camí que queda és sortir al carrer i demostrar que ni policies, ni judicis ni empresonaments acabaran amb la revolta.

Tamara llibertat!

Pablo Minim Alista
Manresa, octubre de 2011

El 14 de setembre del 2011 va ser el dia que es va fixar perquè la companya Tamara respongués davant de la justícia; l'acusació era d'intent d'assassinat i de tinença d'explosius per l'enviament d'una carta bomba al director de Serveis Penitenciaris de Catalunya. Aquests fets van passar a finals del 2009, enmig de la campanya de solidaritat que es va dur a terme demanant i/o exigint la immediata llibertat de l'Amadeu Caselles. Recordem que Amadeu Casellas ja havia complert la totalitat de la seva condemna i que, per desig-negligències, etc. del director de Serveis Penitenciaris, encara el tenien privat de llibertat. És en aquest context de lluita i solidaritat quan es produeix l'enviament d'un paquet bomba a l'Albert Batlle.

El 15 de desembre és detinguda la companya Tamara sota l'acusació abans mencionada. El jutge decreta presó provisional a una presó catalana. Dos informes pericials conclouen que el paquet no té capacitat per matar i amb això li donen la llibertat provisional a l'espera de judici.

El 14 de setembre passat es va dur a terme el judici en l'Audiència Provincial núm. 7 de Barcelona, ja que tot i que ella era de Madrid, els fets es van donar a Barcelona. En el judici es va acceptar l'acord presentat per la fiscalia de 8 anys de presó. L'acusació inicial era de 16 anys, si no es pactava i es celebrava el judici la pena encara hagués pogut ser més alta ja que tan podia ser que es rebaixés en anys com que augmentés més encara. Actualment està a l'espera d'un indult parcial que pot retallar aquesta condemna.

El grup de suport a la Tamara expressa: «Conscients que l'estat respon amb repressió davant de qualsevol tipus de rebel·lió contra la seva violència i al dur procés que ens enfrontem i ens enfrontarem, no ens lamentem. Avui parlem de presons, un dels molts instruments que el poder té per defensar els seus interessos destruint i denigrant a les persones. Estar callades i passives davant aquests fets no va amb nosaltres... avui parlem de la Tamara, on la seva condemna ens recorda al què ens exposem, demà parlarem d'altres companys, però seguirem plantant cara al sistema, continuarem lluitant i tota la nostra solidaritat i suport està i estarà amb qui els desafia.»

El mateix dia que es duia a terme el judici a la Tamara, la policia organitzava un altre cop repressiu a Madrid. Van detenir un altre company acusat de la col·locació de més de 30 artefactes incendiaris. En un primer moment el company va assumir l'autoria dels fets però una vegada a l'Audiencia Nacional i davant del jutge ho va desmentir tot, al·legant que la seva declaració a la comissaria havia estat sota pressió i amenaces policials.
Hi ha hagut diverses mostres de suport cap a la companya Tamara, algunes d'elles s'han reivindicat i es poden llegir a internet:

—14 setembre: es pengen pancartes a les 7 del matí a diferents ponts d'accés a la ciutat (Madrid).

—14 setembre: es fan diverses pintades per la llibertat de la Tamara, també es saboteja un banc Santander al campus Tarongers de València, a la facultat de dret.

—15 setembre: a les 8 del matí es talla el trànsit al barri de Gràcia amb la crema de tres contanidors. A més es trencaren els vidres de 3 sucursals bancàries (Barcelona).

—16 setembre: es fan accions a Sant Adrià (Barcelona) contra l'oficina d'assegurances i una sucursal. Al barri de la mina es fan pintades solidàries amb la Tamara i els presos.

—Vallès occidental: es fan accions en dos caixers automàtics de la Caixa i Unnim.
La lluita continua...

Solidaritat amb el company de Cornellà

Un company de Cornellà s'enfronta a 3 anys de presó per l'acusació d'agredir a un membre de l'organització feixista Unitat Nacional Catalana

Un del Baix
Korneyà, octubre de 2011

El presumpte delicte va tenir lloc durant la manifestació independentista de l'11 de setembre de 2008, durant el transcurs de la manifestació convocada per diversos col·lectius de l'esquerra independentista i el bloc llibertari al centre de Barcelona. A mig recorregut de la manifestació un grup de persones de l'esquerra independentista detectaren un grup d'unes 10 persones amb vestimenta amb simbologia d'ultradreta i nacionalista catalana amagats dins un bar i sortint a onejar amb actitud provocadora les seves banderes. A continuació les persones que es manifestaven comencen a increpar el grup de feixistes quan un d'ells (M. P.) surt amb un pal amenaçant als manifestants. En aquest moment, i responent a l'amenaça comencen els aldarulls, es llencen cadires i el grup de feixistes comencen a llençar ampolles i després s'atrinxeren dins el bar.

El grup de feixistes són membres del grup d'ultradreta independentista Unitat Nacional Catalana. Grup xenòfob del qual se'n deriva el grup d'ideologia nacionalsocialista: els 33. És justament a la pàgina web d'Unitat Nacional Catalana on es publiquen uns dies després unes fotos dels aldarulls, assenyalant al company que posteriorment serà detingut sota una cerca i captura per prestar declaració. Una setmana després dels fets, declaren en primer lloc, dos dels feixistes que participen als aldarulls (L. B. i R. G.) sense que puguin identificar cap agressor.

Cinc dies després torna a comissaria L. B. acompanyat d'M. P. i identifiquen al company com l'agressor, responsable d'haver llançat una ampolla a L. B. fent-li una ferida profunda al front de 2,3 cm amb lesió d'artèria segons l'informe pericial. Els mossos d'esquadra detenen al company antifeixista el 2 d'octubre sota el delicte de lesions. El 31 de març de 2009 es duu a terme el judici verbal per faltes i el mateix dia el jutge obre diligències perquè el procés passi a la via penal. Volem remarcar el fet que el company antifeixista que s'enfronta a tres anys de presó és una persona coneguda dins els moviments socials i per tant, per la policia dels mossos d'esquadra; fet que incideix directament en la segona identificació i reconeixement que efectua el feixista L. B. a comissaria dels mossos d'esquadra.

El fet que la pàgina web d'Unitat Nacional Catalana publiqui les fotos apuntant directament al company antifeixista com a l'agressor (juntament amb d'altres persones que també apareixen a les fotos penjades) és l'altra peça que acaba de completar la declaració del feixista membre d'UNC per què el company sigui jutjat sota 2 prejudicis previs davant la justícia els propers mesos (encara no està marcada la data de judici).

La realitat del sistema penal parla per si mateixa, cada cop hi ha més presos quan no hi ha un increment dels delictes. En el cas del company antifeixista encausat per agredir a un feixista, s'està aplicant el codi penal de manera ajustada al delicte suposadament comès. Fet que evidencia un enduriment de les penes de presó. A no ser que la persona condemnada tingui un nivell adquisitiu suficient per comprar la seva llibertat, la presó segueix sent un mètode per tractar la pobresa. El feixista d'UNC està demanant 5.600 euros d'indemnització, fet que significaria un atenuant davant la justícia i probablement una rebaixa de la condemna que inclús podria evitar l'ingrés a presó. En aquest cas, el xantatge econòmic no inflaria les arques del sistema però si les dels feixistes. Aquest és el panorama que NO representa una opció a portar a terme per part del company encausat. Per tant, ara mateix s'està pendent de conèixer una data de judici sense aportar cap tipus de redempció econòmica o ideològica abans que sigui jutjat el muntatge ideat per UNC.

Solidaritat activa amb el company encausat per Unitat Nacional Catalana! Perquè els nazis apunten i la justícia condemna; cap pas enrere amb el feixisme!

Per posar-te en contacte amb el grup de suport, per a qualsevol dubte, xerrada, recollida material de difusió, kafetas solidàries, etc. si vols solidaritzar-te i donar a conèixer el cas en el teu Centre Social, Barri o Ciutat, posa't en contacte amb nosaltres a: okupaskny@moviments. net o entra a www.http://niunpasenrera.weebly.com/index.html.

Enfocant i desenfocant

Sobre el taller de fotografia i gènere realitzat al CSO La Tremenda

Columna Clitoriana
Manresa, setembre de 2011

La societat en la qual hem nascut i crescut ens ha inculcat un sentiment d'inseguretat i dependència en molts àmbits de les nostres vides. La por a no controlar el què passa al nostre voltant, una sensació d'inestabilitat intermitent.

El passat mes de juliol vem realitzar al CSO La Tremenda un taller de fotografia, adreçat a dones que tinguessin inquietuds entorn al món de la fotografia i motivació per fer denúncia social enfocada des d'una perspectiva de gènere.

El taller va constar d'una part teòrica i una part pràctica. En aquesta primera part teòrica vam treballar, per una banda alguns aspectes tècnics de la fotografia (com els diferents tipus d'enfocs, la llum, els enquadraments, etc.), i per altra banda, vam poder conèixer l'experiència d'un col·lectiu de dones de Barcelona que fa fotografia des d'una perspectiva de gènere a través del collage i el fotomuntatge. Aquest col·lectiu, que actualment podem trobar com a "Fotográfas de papel", es va iniciar a principis del 2010 a Barcelona, arran del taller "Fotografia des de la dona. Històries i projectes". Un cop acabat el curs van veure la necessitat d'analitzar críticament l'experiència adquirida fins al moment respecta la fotografia com a art visual, els discursos amb els quals s'interrelaciona i les histories que (per mitjà d'ella) queden sense visualitzar. D'aquesta manera unes quantes d'elles es van seguir trobant en un taller-local on debatre, explicar, interpretar,crear...entorn el feminisme i la fotografia. Malgrat que la perspectiva de gènere és el seu punt de partida -entenent-lo no de manera essencial, sinó com una d'una llarga llista d'opressions – cadascuna d'elles va arrribar al grup bàsicament perquè criticaven la manera com s'enfoca, es fa i s'ensenya la fotografia. D'aquesta manera utilitzen el gènere com a categoria d'anàlisi per apropar-se a la història i a l'actualitat de la fotografia, que moltes vegades queda descontextualitzada d'allò social i polític.

En el nostre dia a dia és quan hem d'intentar transformar-nos a nosaltres mateixes. La constància i el no decaure ens fan créixer i reconstruir-nos.

"Fotógrafas de papel" van oferir-nos un taller en el qual, després de presentar-se com un grup de treball i mostrar-nos el seu primer treball en comú: els collages Re-presentació heròica: perquè serveix la categoria de gènere si no canvia l'enfoc?, ens van parlar sobre el collage com a eina artística i política.

Seguint una estructura cronològica ens van mostrar diferents obres, des de les artistes victorianes, passant pel surrealisme (amb els exemples de Dora Maa i Grete Stern), la fotografia obrera (a través dels treballs de John Heartfield i Josep Renau) i la visualització de les interelacions del gènere amb la classe o la raça (Hackney Flashers, Martha Rossier, Barbara Krüger, Francis Galton, Carla Williams), fins arribar a parlar d'altres formes de collage com el décollage i el collage en l'exposició (Annette Messager). Finalment ens van mostrar una petita exposició dels seus propis treballs de collage.*

En la part pràctica del taller, que va constar de tres sessions, vem treballar un projecte per grups. El tema del projecte va ser escollit entre totes les qui formavem part del taller i finalment, després de debatre-ho extensament, vam decidir realitzar les fotografies sobre la por i l'enfortiment.

Escollir aquests temes no va ser a l'atzar. Reflexionant-hi vam veure que són dos sentiments oposats però que alhora els dos ens acompanyen sempre al llarg de les nostres trajectòries. La por sovint és conseqüència d'allò que ens han volgut fer ser, fruit de la realitat que com a dones ens ha tocat viure. L'enfortiment, personal i col·lectiu, és la resposta que conscientment hem decidit donar. És per això que vam creure que eren dos bons temes per a centrar el nostre petit projecte fotogràfic.

Amb el resultat de les fotografies realitzades, vem decidir fer una exposició en la que es mostren diverses situacions o contextos en els quals vivim aquests sentiments. L'exposició, que serà itinerant, va ser inaugurada el passat divendres 14 d'octubre al CSO La Tremenda, i l'endemà es va poder veure també a la cel.lebració dels 2 anys de l'Ateneu La Sèquia de Manresa. A partir d'ara es podrà veure a diferents bars, biblioteques o espais socials de Manresa i altres poblacions.

En aquesta pàgina podeu veure algunes de les fotografies que es poden trobar a l'exposició, així com l'explicació que nosaltres li hem donat. Tot i així, pensem que les fotografies realitzades poden tenir múltiples lectures, nosaltres els hi hem donat el nostre sentit, però animem a que cadascuna trobi el seu.

Si alguna de vosaltres està interessada en tenir en exposició les fotografies, es pot posar en contacte amb nosaltres al correu: columnaclitoriana@hotmail.com

* Més informació del col.lectiu "Fotografia contextualitzada" a: http://fotografiacontextualitzada.wordpress.com

Són moltes i diverses les situacions quotidianes que les dones vivim com a agressions. Mirades, comentaris, gestos ... Tant individual com col·lectivament podem trobar els mecanismes per donar-hi resposta.

Taller de cervesa artesana

POP
Baix Berguedà, setembre de 2011

Necessitem:
Aigua
Barril o olla grossa
Fogons molt grans
Dues neveres: una de 32 litres i una de 25 litres
Malta
Llúpol
Algues
Tub de coure del núm. 15
Una ampolla
Sucre

Procés:
S'escalfa l'aigua en una olla molt gran i amb uns fogons grans (en el nostre cas es tractarà d'un barril de cervesa de 50 litres obert per dalt amb una radial i ben polit). L'aigua es tira a la malta a una temperatura de 62º C, perquè surtin més sucres no residuals, els que provenen de la glucosa i no de la cel·lulosa, que serien sucres residuals.

Necessitem unes neveres de 32 litres en les que hi ha uns filtres connectats a l'aixeta que costen uns 12 €. Es tira l'aigua de l'olla o barril a la nevereta de 25 litres i d'aquesta nevereta a la de 32 litres amb gra. Amb bon temps és normal que l'aigua perdi uns 3ºC en cada traspàs d'aigua, encara que depèn de la temperatura ambiental.

Perquè vagi bé el traspàs d'aigua, es pot tirar una mica d'aigua calenta a les neveres perquè tingui una temperatura més propera, ja que està força freda. Quan s'omple la nevera de 32 l, es tira l'aigua poc a poc, a un ritme constant, i tirant la malta també a poc a poc, repartint-la per tota la nevera, sense fer bassals. S'estarà a la Nevera de 32 l durant 2 h macerant. Si fes calor es pot disminuir un quart d'hora i a l'hivern es pot allargar també un quart perquè no surtin sucres residuals. Quan es posen els 25 l de dalt, després cauen a la nevera de baix, amb uns 8 o 10 kg de malta, arribant a un volum de 32 l. En acabar sortirà el most. La temperatura a les neveres mentre es macera, no hauria de passar de 65º C ni baixar de 60º C, ja que farà que no s'aprofitin els sucres no residuals i en sortiran més dels altres.

Traspàs del Barril 1 a la Nevera 25 l: Ho podem fer amb una manguereta transparent, xuclant (encebant) o posant la manguera gairebé fins al fons del barril, posant el dit taponant la boca, estirant la manguera fins la nevera i traient el dit.

Hem de posar un rajet d'aigua dins la nevera 32 l fins a cobrir els filtres perquè no s'embussi. I després es va tirant l'aigua i la malta de forma homogènia, sense que faci bassals i fent que tota la malta es mulli. També podem anar movent el rajet d'aigua.

Recircular i buidatge: Un cop han passat les 2 hores, comencem el traspàs de la nevera de 32 l a una olla gran o un altre barril, però abans hem de recircular. Obrim poc a poc l'aixeta i posem el most en un got que anem tirant un altre cop a la nevera de 32 l. Necessitarem 2 gots. Ho fem fins que el most surti bé, sense cap brossa ni trossets sòlids. Llavors és quan deixarem que entri el most al barril 2. Mentre buidem la nevera de 32 l al barril 2, haurem de posar 25 litres a la nevera de dalt a una temperatura 10º C superior a com l'hem tirat abans, que era uns 70º C. Això vol dir que serà a uns 80º C. Ho fem dues vegades per a que caiguin 50 litres al barril, però si fa falta una mica més d'aigua per a omplir el barril 2, en posem sense problema, apurant el barril 1. L'aixeta ha d'estar oberta a una velocitat constant. Llavors ha de ser tot alhora. Mentre buidem la nevera de 32 l i anem omplint el barril 2, anem tirant aigua calenta de la nevera de 25 litres. Quan hi ha una mica de most al barril 2 encenem el foc i esperem que comenci a bullir. Tarda una estona. Quan acabi l'ebullició és quan comença el tram higènic i on hem d'anar més en compte. Ha de bullir durant 90 minuts i hi tirarem el llúpol.

Hi ha una taula que diu, més o menys, quan se n'ha de tirar, segons els alfa-àcids que té:

Alfa-ácids: 6, 9, 12.
Amargor, minut 0: 60 g, 45 g, 30 g.
Sabor, minut 75: 20 g, 12'5 g, 10 g.
Aroma, minut 90: 40 g, 25 g, 20 g.

També hi ha una taula que mesura els evos del llúpol, un criteri per saber la potencia del llúpol en amargor i gust. Ho trobarem a **www.cervezas.info**

Es poden barrejar llúpols, fent taules de 3 per calcular les quantitats segons els alfa-àcids. Les varietats diferents de llúpols les escollim pel tipus de gust que pot donar-hi i no per a que surti més amarga. Si volem la birra més amarga, posem més quantitat de llúpol. Abans de tirar el primer llúpol, hem de retirar la capa d'escuma que s'ha creat. Aquesta escuma és una proteïna que no ens anirà bé. La podem treure amb un colador gran. S'hauria de retirar abans que bullís.
Farem tot el procés de bullir amb el barril tapat amb una tapa. Al minut setanta de l'ebullició, cal llençar-hi una pastilla d'algues, l'irish mush en el nostre cas. Si anéssim escassos de pastilles, podríem tirar-hi mitja i en tindríem prou, però normalment ho farem amb una sencera. Aquesta alga serveix per a clarejar la cervesa i condensar el llúpol.

El llúpol s'ha de conservar en un lloc fresc i sense llum. També es pot congelar. Un cop tirada la tercera tongada de llúpol, es para el foc i es torna a tapar amb la tapa i es deixa reposar durant 20 o 25 minuts. Després amb un tub de plàstic, si pot ser transparent,(o manguereta, o goma de silicona que aguanti l'escalfor) i amb un tapet que fa de filtre a una punta (sinó es pot fer servir de filtre agafarem un embut i una tela hi farem un filtre rudimentari). Llavors s'enceba xuclant i es posa el líquid en un altre barril, el 3. Tot això amb la tapa posada. També podem fer servir vàries mangueretes. A mig transvasament aixequem el barril 2 per a que estigui més alt que el barril 3 i el líquid baixi millor.

Mentre fem el transvasament del barril 2 al 3, traiem un got de líquid i el posem al densímetre, el qual ens dirà, a una temperatura de 20º C, i un altre got que hem de deixar refredar fins a 30º C per a posar-hi el llevat. Farem servir un llevat anomenat "Safale-04" (de la marca "Fermentis"), que és molt bona per fer cervesa.

Refredament: Es fa servir un serpentí, fet amb un tub de coure del núm. 15 i una molla. Es posa les mangueres, una a cada punta del serpentí i s'hi fa circular aigua per a refredar-ho. Alhora s'ha d'anar remenant amb una espumadera de fusta per airejar i moure la cervesa fent-ne espuma. Hem d'arribar a una temperatura inferior a 30º C. Si arribem a uns 20º C, millor.

El llevat s'ha d'abocar ràpid. I el refredament es fa ràpidament perquè no hi entrin altres bacteris. El llevat farà una capa que no deixarà entrar altres bitxets. Mentre anem remenant, posem el llevat a un got amb cervesa, ja freda, i es remena sense posar-hi res a dins. El llevat s'està una estona actuant, fins que faci reacció. Un cop refredat el barril, aboquem el llevat, es tapa i a esperar. No hem de remenar ni barrejar.

La fermentació: És una fermentació aeròbica, en contacte amb l'aire. Durant l'hivern durarà 2 o 3 setmanes i durant l'estiu 2 o 3 dies. Nosaltres ho farem en una setmana. Sortirà una capa sobre el líquid. Quan aquesta baixa, comença a desaparèixer i es trenca i té una densitat de 1025, llavors es pot passar al següent pas.

Segona fermentació: És anaeròbica, sense presència d'aire. Es fa mitjançant un transvasament a un barril tancat o garrafa fent servir les mateixes mangueretes o plàstics emprats anteriorment. S'hi ha d'estar tant temps com han estat a la primera fermentació. En el nostre cas serà una setmana. Sinó hem d'esperar a que la densitat es situï a 1012. Tot això partint de la premissa que la densitat inicial ha estat de 1050, més o menys. La densitat, en aquesta mesura, no hauria de baixar dels 1010. Si volem fer una cervesa amb més alcohol, a la barreja d'aigua i malta s'hi ha d'afegir més malta. També cal saber que les cerveses ressituades agraden més a la gent.

Densitats inicials:
1040: 4'5º-5º
1050: 5'5º-6º
1060: 6'5º-7º

A l'hora d'embotellar es posa el sucre perquè fermenti més. Si fem servir ampolles de mitjana(terç) posarem 2 o 3 grams de sucre per ampolla. Si fem servir litrones, posarem 2'5 o 5 grams per litre. Si ho fem en un barril, posarem 5 grams per litre. Com més gran és el recipient, menys li costa assimilar el sucre i fer el gas pertinent.
Si ho fem en barril, hi tirem el sucre i prou. Si s'ha d'embotellar, en comptes de fer ampolla per ampolla, podem agafar 5 litres, fem el càlcul de sucre que faria falta i es torna a barrejar al barril per a poder-ho embotellar. Un cop fet això s'ha d'embotellar durant un màxim d'un mes i mig.

Trencant amb els trencaments

Na Pai

El món, setembre de 2011

El Blanquet, el meu únic amant profund, "m'ha deixat" i arran d'això m'he motivat a indagar sobre la naturalesa dels distanciaments en les relacions afectivo-sexuals, més coneguts com a ruptures o trencaments amorosos. I res millor per començar que analitzar la meva pròpia experiència que és la que més i millor conec, assumint el risc de ser encertadament titllada de narcisista egocèntrica de merda.

Jo i el Blanquet (l'anomeno tendrement així degut a la seva monodieta làctica i el seu rebuig a establir contacte dèrmic amb els raigs solars) estàvem molt dopaminats (enamorats) l'un de l'altre, la nostra relació es basava principalment en la dopamina ja que no compartíem projectes ni visions de la vida i ni tan sols província de residència (sols la dopamina o el treball assalariat et pot empènyer a moure't grans distàncies per veure algú molt freqüentment). Això ha sigut així fins que el seu nivell de subministrament dopamínic ha caigut sobtadament en picat, mentre que a mi se m'ha mantingut més o menys en nivells estables.

Per això en llenguatge col·loquial diria que "el Blanquet m'ha deixat". Però no és una expressió especialment aclaridora, ja que dóna a entendre que la relació s'ha acabat —punt i final— i en realitat el que ha passat és que la relació ha evolucionat —punt i a part. A partir d'ara al no estar mútuament dopaminats, possiblement ens seguirem estimant i follant, però suposo que sense tanta eufòria i passió—com qualsevol matrimoni ben avingut— i el que és més significatiu: ens veurem amb molta menys periodicitat.

Just després que "m'hagués deixat" el Blanquet, em vaig sentir trista, perquè a partir de llavors ja no ens veuríem tan sovint ni tan intensament, però també em vaig sentir decepcionada perquè jo esperava sentir-me força més trista... APASSIONADAMENT TRISTA. Esperava sentir una intensa tristesa fruit de la desolació, volia sentir-me com en les balades o pel·lícules de desamor, volia sentir-me tota despitada, viure l'època blava de Picasso, desfer-me en sanglots i plorar desconsoladament amb el rimmel corregut. De fet, em fa quasi vergonya dir que també vaig sentir joia, una BOJA JOIA de pensar amb tot el nou ventall de possibilitats que s'obria davant meu. "Estant" amb el Blanquet, sentia la meva libido saciada i el meu afany per establir noves relacions afectives i/o sexuals era pràcticament NUL (durant un any i mig tan sols he compartit el meu sexe "extraconjugalment" dos cops i perquè van ser situacions casuals no buscades a consciència). En canvi ara sento el vibrant desig de conèixer noves i interessants persones, nous cossos inexplorats amb morbosos mugrons erectes.

L'altra cosa que m'ha sorprès gratament és que en cap moment m'he sentit ferida o traïda, en cap moment he sentit el típic "COM EM VAIG PODER EQUIVOCAR TANT?", tot això que sempre passa en els trencaments literaris i televisius. Això suposo que es deu a l'absència d'expectatives en la relació: en cap moment vaig albergar la monògama idea que el seu amor i el seu sexe serien meus i només meus per sempre més. Així doncs, què li podria retreure? Com podria estar enfadada amb ell? Però si és un tros de pa!

Fins aquí el meu diari personal, seguim amb l'anàlisi de caire més polític:

Des de ben petites hem après de multitud d'exemples sobre com HEM de lligar amb algú de qui ens enamorem apassionadament, però molt poc sobre com evolucionen aquestes relacions quan s'esvaeix irremeiablement l'enamorament. I el poc que hem après és que quan aquest s'esvaeix o algú incompleix el pacte d'exclusivitat sexual té lloc una dramàtica ruptura de la relació. No tenim referents de trencaments gaire positius, tots estan tenyits de gran tristesa, dolor o melangia fins arribar al suïcidi o feminicidi. La qual cosa pot arribar a fer-nos dubtar sobre si és possible acabar una relació afectivo-sexual de forma sana i positiva. És lògic que dubtem ja que en la nostra cultura monògama se suposa que les relacions afectivo-sexuals no s'han d'acabar MAI i si a algú se li acut acabar-les sense la mort com a justificació, sols pot significar coses dolentes. Però EXISTEIXEN ALTRES CULTURES on els trencaments amorosos es viuen ben diferent, on la ruptura no es concep de la mateixa manera tràgica, privada i solitària, sinó que va acompanyada de pràctiques socials per secundar la transformació que s'està produint: celebracions, proves, dols...

Entre els tuareg, la separació hi és tan arrelada que es converteix en una FESTA, en un ritual de pas en tota regla. Tenen una societat amb un fort poder matriarcal i quan la dona pensa que pot ser repudiada com a conseqüència d'un desacord o una disputa, es separa, emportant-se amb les seves coses, la tenda en la que allotja a l'home. El dia següent de la separació s'organitza immediatament una festa de divorci on participa tothom, inclòs el marit. Al cap de tres mesos, necessaris per comprovar que la dona no està embarassada de l'exmarit, s'organitza una altra festa de divorci on vénen els nous pretendents de la dona. Aquests deixen caure les seves llances i la dona, per expressar l'acceptació d'un nou company, s'apodera de la seva llança (aquí, la llança no és una metàfora).

Segons les paraules d'una tuareg, les festes de divorci permeten alleujar la tristesa d'una ruptura i són possibles gràcies a una concepció general per la qual se sap que sovint les relacions de parella no són duradores. La tribu sencera s'encarrega de que les separacions no perjudiquin la prole, l'educació i manteniment de la qual es confia a tot el grup, evitant les negatives conseqüències de la separació.

En contraposició, en la nostra societat, la separació és un passatge que rebutja qualsevol tipus de ritual o tècnica i es porta com un assumpte absolutament privat.

A dins les parelles és un tema TABÚ. Quan estem enamorats pressuposem inconscientment(seguint l'ideal romàntic que ens han inculcat) que serem feliços i seguirem exclusivament junts per sempre (quina tallada de rotllo pensar amb la finitud d'una relació, quan aquesta està en el seu clímax!) Però passa que el desig sexual exclusiu i mutu no és per sempre i sovint algú es desenamora o fot les banyes abans que l'altre. Si et passa a tu primer és provable que no vulguis fer mal a l'altre i intentis mantenir la relació forçadament fins que se't fa insuportable i llavors petes tu i peta la relació. No podem mantenir una relació únicament per por a fer mal a l'altre!

Evolució dopamínica de la meva relació amb el Blanquet

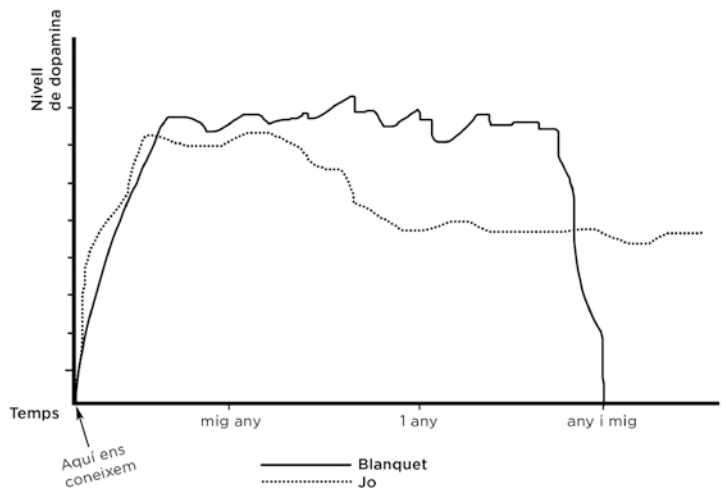

A fora les parelles que trenquen, els trencaments no són tabú, són una part essencial de la xafarderia i les seves llengües més viperines. Se'n parla especialment per denigrar a qui es considera culpable del trencament i així de passada enrobustir l'ordre monògam, excloent socialment qui gosa transgredir-lo.

És irònic que mentre vivim en una societat que ens empeny cada dia més a adaptar-nos a la provisionalitat, a allò efímer, al treball temporal, a l'habitatge provisional, als viatges llampec... seguim incapaces de concebre la provisionalitat en la vida afectiva. Si estiguéssim més obertes a tots els canvis que poguessin succeir en les nostres relacions, aquestes serien més flexibles, podrien canviar de rumb i evolucionar. Però malauradament es troben cenyides a un motlle molt rígid anomenat monogàmia i quan alguna cosa no hi cap, els motlles i les relacions que restrenyen s'acaben trencant, sense possibilitat de canviar i evolucionar.

Hauríem de deixar d'interpretar els trencaments amorosos com a fracassos personals o alguna cosa de la qual avergonyir-se, són una cosa ben natural de la nostra vida i, com a tal, hauríem de començar a viure'ls d'una forma més oberta i desacomplexada enlloc de viure'ls d'amagat. El primer pas per tenir trencaments saludables—o millor dit: per a què les nostres relacions no es trenquin més—seria admetre la seva existència i això significa ser conscients de que les nostres relacions poden finalitzar en qualsevol moment, significa trencar amb l'ideal monògam que ens han inculcat i abandonar totes les expectatives que ens genera aquest ideal.

Si ens fixem en les nostres relacions d'amistat, aquestes tendeixen més a evolucionar que trencar-se com passa en les relacions afectivo-sexuals. Això és així perquè les relacions d'amistat no tenen un model únic a seguir com passa amb el model monògam; comporten moltes menys regles i expectatives i, per tant, són molt més lliures i saludables. Les nostres relacions afectives i sexuals podrien arribar a ser tan lliures com les d'amistat: podríem fer sexe amb la mateixa facilitat que fem un cafè, podríem compartir amors amb la mateixa naturalitat que compartim idees, pel·lícules o arxius musicals. Potser els nostres amants haurien de ser més bons amics—i els nostres amics més bons amants!

Guerrilla anarquista

Vas viendo el miedo
guardias y perros en el metro
vigilantes en los bailes
policia, control y seguridad
y viene el miedo
pero tu ya sabes guerrilla anarquista
y que lo tengan ellxs
ellxs lxs carcelerxs
politicxs y banqueros
patronxs y encargadxs
y a la autoridad la destruimos a
cada momento guerrilla anarquista
descontrol lanzado
la desobediencia caminando por las calles
pasando de dirigentes
tú decides a cada instante
no necesitas permiso para sentir la
libertad
guerrilla anarquista no eres víctima
ni quieres serlo
no eres mártir ni lo pretendes
vives el momento y a nadie juzgas
guerrilla anarquista y que viva la
libertad!

**També recomanem la versió musicada de l'Ataque de la Basura Radioactiva:*

www.nodo50.org/atacradioactiu

*Antic antre prostitutiu. On anaven els homes de Berga a part de quan van a "l'especialista" a Barcelona i aparquen al Camp Nou.

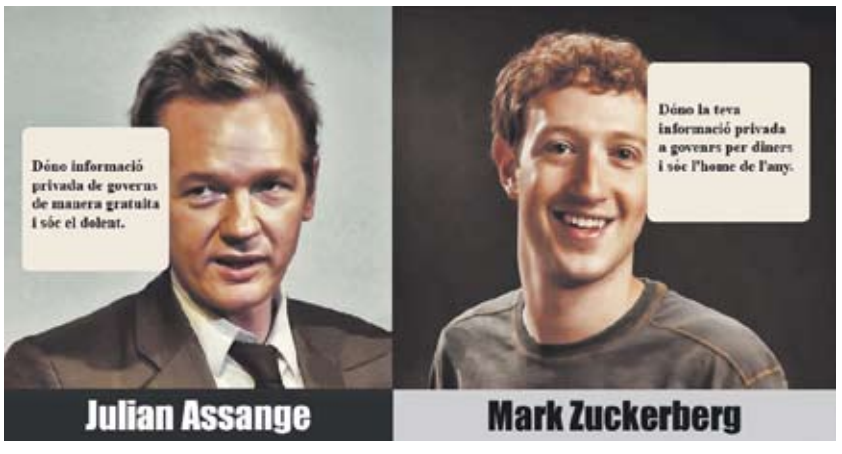

Sor Lucía Caram: ara que sabem del cert que ets una lectora habitual del famós panflet tirapedres: "El pèsol negre", volem expressar el nostre agraïment per deixar-nos tan clar el què i a qui defenses. Sense personatges com tu "omplir" el pèsol seria una tasca molt més difícil i avorrida, en definitiva "un sinvivir".

Ah! nosaltres,a banda d'irresponsables- agitadors socials, també som grans lectors. Encantador l'article d'humor satíric: " Alguns volen utilitzar la mort de Mustapha el Marrakchi" publicat a NacióDigital.cat. Sembla curiós que una " pop star i Sister act manresana" com tu tingui tan interès en desprestigiar i menysprear la vida d'una persona i les lluites socials en particular. Què es deu amagar darrera de les teves divines paraules?

Caram Lucia sembla que no toquis bores, però ets una gran humorista, endavant!

De memoria (II). El duelo de la inocencia: un día de septiembre de 1973 en Barcelona

Jann-Marc Rouillan

Barcelona, Virus editorial, 2011

Pep i tu

Berga, novembre de 2011

L'any 2009 vaig fer la ressenya del primer volum de memòries de Jann-Marc Rouillan. Tal com vaig dir llavors, no se si l'autor és millor escriptor que revolucionari: Odio las mañanas (Llaüt, 2004), Paul de Épinettes o la mixomatosis panóptica (Pepitas de Calabaza & Llaüt, 2008) i els dos volums de les seves memòries que fins ara ha editat Virus deixen clar que és tan bon escriptor com revolucionàri, o més. Dos bons amics m'havien advertit que aquest segon volum potser no estava tant bé com el primer, potser per la traducció, pot ser per la manera d'estar escrit. Però per mi, no és així, de fet aquest segon volum m'ha agradat encara més que el primer. Reconec que m'ha entusiasmat.

El text comença amb una introducció de l'amic Txema Bofill exposant la situació d'injustíca que va portar a l'autor a tornar a la presó. Actualment ja es fora i ens n'alegrem molt.

Jann-Marc, un dels joves —dels de Toulouse— que van formar el MIL, amb experiència en la lluita estudiantil (vegeu volum I) i influenciat pels vells maquis (pàg. 124, 141, etc.) més que no pas per allò llibertari o marxista que es va deribar del 68, fou una de les baules entre els maquis anarquistes que van actuar fins principis dels seixanta i els grups autònoms que van fer-ho a partir dels setanta.

L'autor ens explica com funcionaven els grups, els enllaços, les reunions de seguretat, el dia a dia. Sense herois, sense víctimes ni màrtirs. En aquest sentit és molt interessant com presenta a Salvador el Metge, com un company més, un revolucionari conscient que va caure (pàg. 87), el millor antídot contra la voluntat de fer de Salvador Puig Antich una mena de víctima estúpida que no sabia on es ficava. Jann-Marc és clar (pàg. 174): «Él no era inocente, ninguno de nosotros lo éramos».

Molt interessant també com mentre actuaven tenien consciència històrica de tot allò que feien (pàg. 97). Aquesta lectura és una immersió en la realitat del moment. Com i perquè mentre uns aprofiten el maig del 68 (i la transció que havia de venir a Espanya) per ascendir socialment —per col·locar-se vaja—, altres que sí creuen en la revolució aposten, arreu d'Europa, per la lluita armada: Mai piu senza fusile (pàg. 84). Sobre aquest trepes de la transició és molt clarificadora la reunió amb Felip Solé Sabarís on l'autor fa d'espectador (143-144). Jann-Marc no idealitza els seus actes i també exposa els dubtes o polèmiques que podíen viure al moment, com les accions que poden semblar o ser vanguardistes malgrat no tenir aquesta voluntat, una polèmica permanent i que queda exposada a través del record d'una conversa amb Pere Mateu —que va participar en l'atemptat al president Eduardo Dato— (pàg. 102).

Un poema al principi de cada capítol ens aporta llum sobre els darrers díes de Salvador. Les descripcions detallades de les sensacions, sovint poètiques com la suor dels explosius o les bandes sonores que acompanyen les històries (pàg. 121 i 122 respectivament). Poesia com aquesta és habitual: «... los textos y las armas se entremezclan, y cada palabra vuelve a cobrar su sentido en cada disparo» (pàg. 68); o els paral·lelismes de les accions amb el toreig (151).

Un dels temes recurrents als textos de Jann-Marc, la complicitat dels qui no volen veure la injustíca: a Paul de Épinettes ho veiem en referir-se als habitants de Dachau el 1943, aquí als ciutadans de bé durant el franquisme (pàg. 137). Massa sovint qui no veu és perquè no vol veure, perquè no li interessa veure... Tot el tema de la història i el seu ús està tractat de manera magistral per Jann-Marc. «A pesar de las décadas de dictadura, los barrios populares todavía no habían sucumbido a la servidumbre postmoderna» (pàg. 74). Aquesta afirmació fa qüestionar-nos si ara i aquí encara no hem sucumbit o sí. En aquest mateix sentit, i carregada de poesia l'annecdota de com els obrers aplaudeixen mentre ells estan fent un atracament (pàg. 94).

Sovint he escoltat frivolitzar sobre el tipus de militància o compromís de la gent dels grups d'aquells anys, amb Jann-Marc s'entén millor l'alegria compromesa que van viure: «Estábamos en guerra pero nos reíamos como adolescentes» (pàg. 131).

Per acabar, vull esmentar com apareixen constantment paratges que als beguedans ens són familiars, com el Cadí i fins i tot una fugida amb control de la Guàrdia Civil inclòs a Berga i cap a Solsona hi falta gent... En resum: una lectura emocionant, imprescindible per saber que va passar amb el MIL, Puig Antich i tota la pesca; un llibre útil pel present i pel futur. Acaba de sortir el tercer volum de les seves memòries en francès, crec que se centren en el GARI, no conto esperar que surti en castellà. Salut i anarquia!

Podeu trobar aquest llibre a:

Manresa: la Distri al carrer Escodines 11.

Berga: Centre d'Estudis Josep Ester Borràs al carrer del Balç 4.

AGENDA

Manresa

Jornades anticarceràries: dona i presó

CSO La Tremenda
C/Sant Salavdor amb Hospital

Dissabte 26 Novembre

17:00 Xerrada:
- Presentació de la campanya "presó=tortura"
- Situació de les dones migrants a presó
- Presentació de la campanya i lluita de suport a la presa en lluita Maria Elvira
+ taller de cartes a preses

Dissabte 3 Desembre

18:00 Passi del film sobre maternitat i presó: *Leonera* (Argentina, 2008).

Dissabte 17 Desembre

18:00 Passi del documental "En Quart Grau" i xerrada sobre l'afectació del sistema carcerari a l'entorn familiar i proper.

5è Aniversari de Les Bigues

CSO Valldaura
C/ Jorbetes, 16

Dissabte 26 Novembre

21:00 Sopar Popular (5€)
+ Concert :
Raymon & Garfunkel+piltrafilla
Vermella Directa
The singermornings
+ PD's

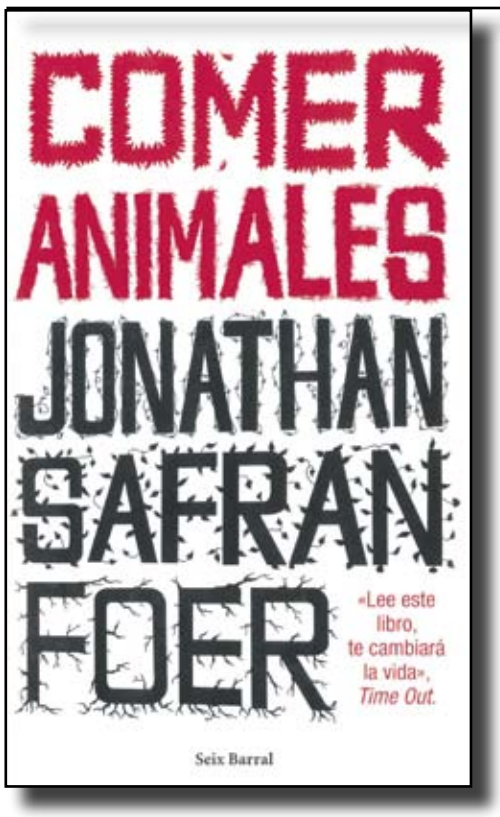

Comer animales

Jonathan Safren Foer

Barcelona: Seix Barral, 2011

Hiram Gascoigne

Manresa, setembre de 2011

Comer animales condensa la recerca exhaustiva i rigorosa que durant tres anys dugué a terme el filòsof i escriptor Jonathan Safran Foer sobre la indústria de l'alimentació d'origen animal. L'obra transcendeix l'al·legat ètic i moral del vegetarianisme tradicional –fins i tot simplista– basat en el patiment dels animals, per posar l'atenció en aspectes que sovint passen més desapercebuts als consumidors o que no són tinguts en compte pels vegetarians: els efectes (negatius) que sobre el medi ambient, la salut, els drets laborals o les comunitats rurals tenen l'agroindústria ramadera i pesquera. Pren rellevància, doncs, la producció de pinso, el consum i contaminació d'aigua, el consum de medicaments, el tractament de la merda, les condicions de treball a les granges i escorxadors, la pèrdua de sòl, la desforestació... Els denuncia i els posa en evidència amb dades i fets (tots referents als Estats Units, lloc d'origen de l'autor, però totalment extrapolables). Per a Foer, cal tenir en compte aquestes variables per construir un discurs vegetarià sòlid i, sobretot, permanent, ja que "el instinto crea muchos vegetarianos, pero no cuenta con la fuerza suficiente para conservarlos". Foer vol anar més enllà dels arguments ètics i, com a molt, mediamentalistes de personatges com Peter Singer (Liberación animal, 1975; Somos lo que comemos, 2006).

Curiosament, aquest llibre no està escrit per un vegetarià a priori, sinó que els resultats de la recerca van conduir-lo a esdevenir-ne. La reflexió que Foer duu a terme està desencadenada per la paternitat: desitjava criar tan sanament, ecològicament i èticament com fos possible el seu fill. Ser consegüent amb aquesta finalitat el condueix a oposar-se políticament a la indústria ramadera i pesquera i, com a consumidor, a no ser còmplice del domini i explotació dels animals; és a dir, a no menjar (ni donar de menjar) cap producte d'origen animal.

Això no obstant, Comer animales també mira cap a d'altres models ramaders més ètics, saludables i sostenibles; justament aquells que havien existit fins que van ser eliminats per les necessitats i condicions de les granges industrials. L'autor, sense abandonar el rebuig al consum de carn, acaba mostrant una certa simpatia i empatia vers els ramaders i grangers que intenten garantir unes condiciones de vida més dignes als animals i que, alhora, lluiten contra les grans empreses alimentàries i el control que exerceixen sobre els escorxadors, els serveis veterinaris, els circuits de distribució, els restaurants... En aquest sentit, el llibre s'aproxima més al que plantegen obres com Fast food: el lado oscuro de la comida rápida (2002) d'Eric Schlosser o Animals make us Human (2009) de Temple Grandin i Catherine Johnson.

En definitiva, es tracta d'una interessant i amena lectura, pensada i escrita de forma planera, però no per això mancada de rigor, tot el contrari, és plena a vessar d'argumentació i dades comprovables.

PARLEM AMB…

Eulàlia Vega

Paloma Martínez
Capolat-Barcelona, octubre de 2011

L'Eulàlia Vega és doctora en Història Contemporània per l'Universitat de Barcelona i professora titular a l'Universitat de Lleida. Fundà al 1990 el Seminari Interdisciplinar d'Estudis de la Dona (SIED) en aquesta universitat. És especialista en història de l'anarcosindicalisme espanyol, dels moviments socials i de gènere. Entre les seves publicacions trobem: *El Trentisme a Catalunya: divergències ideològiques en la CNT (1930-1933)*, *Anarquistas y Sindicalistas durante la Segunda República: la CNT y los sindicatos de oposición en el País Valenciano*, *Entre revolució i reforma. La CNT a Catalunya (1930-1936)* i *Mujeres y asociaciones obreras frente al seguro obligatorio de maternidad durante la Segunda República*. Avui l'entrevistem amb motiu del seu darrer llibre: *Pioneras y revolucionarias. Mujeres libertarias durante la República, la Guerra Civil y el Franquismo*, del 2010.

Quines han estat les teves motivacions per fer aquest treball?

Els treballs anteriors estaven basats en documents escrits i en història oral, sobretot d'homes. La reflexió que vaig fer amb aquestes recerques és que havia recuperat una memòria necessària, perquè la història de la CNT a Catalunya no es coneixia; però no hi sortien les dones. I em vaig proposar que al proper estudi es reflectís la memòria femenina. Sabia que les dones havien estat importants als anys 30 i entre aquestes, les llibertàries, les revolucionàries, havien tingut un paper rellevant. Però calia buscar-les amb una metodologia diferent. Perquè als documents escrits, premsa sobretot i actes dels sindicats, no hi figuraven les dones, només les més rellevants, com la Federica Montseny, la Lucía Sánchez Saornil o la Lola Iturbe. Pensa que en el moment republicà només unes poques eren fortes en lletres, sent la majoria obreres i analfabetes. Totes aquestes dones, tota la seva experiència, no la trobarem pas als documents escrits. Jo volia saber què havien fet les dones llibertàries i perquè no figuraven als sindicats, on havien militat, on havien estat; més enllà de Mujeres Libres, tot i que crec que van ser molt importants i que els treballs que s'han publicat han estat molt bons. (…) La historia oral m'ha permès tocar d'una manera molt més propera els problemes que preocupaven a les llibertàries, com enfrontaven la vida, com s'organitzaven; em refereixo al quotidià, a arribar a la pell de les protagonistes, al què sentien. (…) I realment són dones que tenen una potència increïble. És el convenciment de les idees el què les porta a continuar al peu del canó durant tota la seva trajectòria vital, sense defallir en la seva militància.

I per què no hi eren, elles, als documents, als papers o als sindicats?

Les dones no estaven als sindicats, almenys no assistien a les reunions, per diverses raons. En primer lloc, perquè ni els marits ni els pares les deixaven freqüentar el sindicat, no estava ben vist que hi anessin. Això per a mi ha estat un punt important de descoberta. Però és que, a més, elles, en general, no es sentien còmodes al sindicat. Aquest era un espai masculí. Els militants cenetistes comptaven, tot sovint, en les campanyes de propaganda, amb la força física masculina per activar el convenciment dels treballadors. Es parlava de "virilitat": s'havia de ser fort, viril, per defensar els drets i la dignitat obrera enfront del patró. Clar, amb aquest discurs, les dones no s'hi podien sentir atretes, perquè era un discurs pensat en els homes. Hi havia encara molt de masclisme. (...) Però és que a més les dones estaven ocupades en altres tasques. Estaven molt sotmeses, tenien tot el pes del patriarcat a sobre, especialment les obreres. Si les dones no eren ajudades en les qüestions domèstiques pels seus companys, els militants de la CNT, era molt difícil que elles soles sortissin i anessin al sindicat, a l'ateneu o al grup anarquista o anarcofeminista.

Quins han estat, doncs, els àmbits on les dones militaven o participaven més?

Les dones no se sentien tant atretes pel sindicat com per l'ateneu, o sigui que tenien més interessos culturals que no pas sindicals. Les obreres que tenien responsabilitats domèstiques ho tenien difícil per fer el què fos, per assistir al sindicat evidentment. Però la gent anava a socialitzar-se a l'ateneu. S'hi feien conferències i altres activitats culturals. Es realitzaven sortides al camp o al mar i les dones podien anar-hi, perquè ho feien amb tota la família. Pertanyien a un grup, trobaven a amics i amigues. El sindicat era una cosa molt més seria, anaven a lluitar; sí que les dones hi anaven a solucionar temes concrets, conflictes en el treball, però no participaven a les assemblees en general. Tot i així, les què tenien una militància més forta i freqüentaven l'ateneu eren les joves, les què no tenien al seu càrrec ni família ni fills; i van ser també les que van tenir més responsabilitat en la "vida pública", durant la Guerra.

"La historia oral m'ha permès tocar d'una manera molt més propera els problemes que preocupaven a les llibertàries, com enfrontaven la vida, com s'organitzaven; em refereixo al quotidià, a arribar a la pell de les protagonistes, al què sentien."

Quin paper jugaren els grups de dones, en tot això?

Hi havien obreres anarquistes, però com deia, la majoria eren analfabetes. La Agrupación Cultural Femenina (1) es formà amb objectius ideològics, però per poder difondre els seus principis, és a dir, la lluita contra el patriarcat i l'explotació femenina, era important aconseguir que les dones tinguessin una mica més de nivell cultural. Per aquest motiu, van insistir molt en el tema de la formació. Van reunir-se entre elles, de manera autònoma dels homes, creant així espais on elles podien lliurement parlar, sense el control del company o dels amics. Així, començaren a discutir llibres, feien lectures de militants anarquistes destacades, com els d'Emma Goldman. Però un altre tema molt important per a què ens adonem de què feien aquestes dones, va ser la solidaritat femenina. Això m'ho explicava la Concha Liaño i era molt simple. La companya X havia d'anar a una reunió i no podia perquè havia de cuidar els nens; llavors, l'altre companya, li cuidava. Es cuidaven de les tasques domèstiques, s'organitzaven, feien aquestes tasques bàsiques de solidaritat per a què les dones tinguessin una mica més d'activitat en els sindicats, en les reunions, en els grups. I això ho vaig trobar fantàstic, perquè forma part de les coses que només podem saber per la història oral, això no està a cap document. (…) Hi van haver dones que ho van tenir millor, com la Federica Montseny, perquè hi havia molta presència femenina a casa seva i s'organitzaven les tasques domèstiques entre elles. Per això, ella podia actuar com ho feia.

De les dones que vas entrevistar, què pensaven dels grups femenins autònoms i de la lluita per l'emancipació de la dona?

Aquest va ser un debat bastant important. Les què ho tenien clar, consideraven que la dona s'havia d'organitzar autònomament, per tenir una mica més de força i personalitat pròpia. I una vegada que la dona estigués emancipada, juntament amb els seus companys, anirien junts a la revolució social. Entre aquestes hi havia la Concha Liaño o la Concha Guillén, però eren una minoria de les entrevistades. Però, a més, entre les què eren afiliades (a Mujeres Libres) no totes tenien el mateix convenciment. Algunes, quan va començar la Guerra Civil, van integrar-se a l'organització anarcofeminista per ajudar, per fer recados, per estudiar al seu Institut, com la Isabel González, sense tenir els ideals molt clars respecte al patriarcat i l'explotació de la dona.

Altres militants llibertàries sostenien les idees contràries, com les de la Federica Montseny, respecte a la creació de l'organització Mujeres Libres. Consideraven que les idees anarquistes, el comunisme llibertari i l'humanisme integral implicava l'alliberament de tots dos sexes; i, per tant, conjuntament havien de treballar ja fós en el sindicat, en les organitzacions anarquistes, als ateneus o a tot arreu. Per elles, no tenia sentit la creació d'una organització específica femenina. Aquest va ser el cas, de les què van militar a la FAI, a les Joventuts Llibertàries i a la CNT, com la Concha Pérez o la Julia Hermosilla. També n'hi van haver les que formaven part de tots els organismes i, a més, es van integrar a Mujeres Libres, com la Sara Berenguer.

Què has tret de tot aquest estudi que has fet?

Primer, he pogut confirmar una de les meves hipòtesis: que la majoria de dones militants venien de famílies militants. També adonar-me que van ser més revolucionàries en les diverses activitats que van desenvolupar a la vida pública que a casa seva; però és que no és tan fàcil en un context dominant patriarcal. Però potser, el què m'ha sorprès més, és que no totes les dones llibertàries compartissin la crítica de gènere de les militants de Mujeres Libres. (…) Però sobretot, el millor del treball ha estat el fet de recollir les experiències de dones d'altres generacions, per veure els contrastos amb la nostra manera de fer i pensar, i per donar-nos compte com és de punyent aquesta generació de dones dels anys 30, que han tingut que superar tants obstacles i encara continuen amb aquesta fermesa i convenciment en els seus ideals.

(1) La Agrupación Cultural Femenina va ser un col·lectiu format al 1935 a Barcelona, per dones llibertàries que, mitjançant l'organització anarquista i femenina, pretenien promoure l'emancipació de la dona del patriarcat i de la societat autoritària.